

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 26C/57/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114214324
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Vozárová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2021:2114214324.23

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Monikou Vozárovou v právnej veci žalobcov: 1. H. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX, 2. E. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX, obaja zastúpení: Mgr. Matej Csenky, advokát, Dolné Bašty 2, Trnava proti žalovaným: 1. Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36062235, Trnavská cesta 82, Bratislava, zastúpený: JUDr. Ladislav Udvaros, advokát, Cukrová 14, Bratislava, 2. T. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. T., N., J. N., občan J. republiky, 3. T.-W. D.K..O.E.L, Y. T., XXXX N., J. N., žalovaní v 2. a 3. rade zastúpení: JUDr. Ing. Kristína Vajlikova, advokátka, ul. biskupa Királya č. 6, Komárno, za účasti intervenienta na strane žalovaného v 1. rade: Osiguruvanje MAKEDONIJA a.d. Skopje - Vienna Insurance Group, so sídlom 11 Oktomvri br. 25, 1000 Skopje, Macedónsko, zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, Vajnorská 55, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 20.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

II. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 25.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

III. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

IV. Žalobca v 1. rade má voči žalovaným v 1. a 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

V. Žalobkyňa v 2. rade má voči žalovaným v 1. a 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

VI. Štátu sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.05.2014 domáhali, aby súd uložil žalovaným v 1. až 4. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 350.000 eur a nahradiť trov konania. Žalobu odôvodnili tým, že dňa 10.12.2012 medzi obcami J. a A., viedol žalovaný v 2. rade ako vodič nákladné motorové vozidlo zn. T., e.č ŠT-XXX-IM s návesom zn. X. patriace žalovanému v 3. rade, kde v mierne pravotočivej zákrute prešiel s vozidlom do protismernej časti vozovky, v dôsledku čoho došlo k čelnej zrážke s tadiaľ idúcim motorovým vozidlom zn. Opel Tigra, ktoré viedla ako vodička dcéra žalobcov E. X., ktorá utrpela ťažké zranenia, ktoré bezprostredne

viedli k smrti dcéry žalobcov, pričom žalovaný v 2. rade svojím konaním porušil § 9 ods. 1, § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013 bol žalovaný v 2. rade odsúdený za uvedené protiprávne konanie kvalifikované ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) v spojení s § 138 písm. h) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom výkonu trestu so skúšobnou dobou 4 roky a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 4 roky. Poškodení boli odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Žalobcovia si uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy za smrť ich dcéry. Dcéra žalobcov bola vzornou dcérou, mala s nimi výnimočný vzťah, ktorý presahoval rámec vzťahu rodičia - dcéra. Ako rodina trávili spolu veľmi veľa času, žalobcovia sa dcére venovali s plným nasadením. Ich dcéra bola v čase dopravnej nehody študentkou 1. ročníka na UCM. Od 6. rokov sa venovala plávaniu, každý deň žalobcovia vozili dcéru na tréningy do Piešťan, ktoré boli väčšinou dvojfázové. Dcéra sa plávaniu venovala aj závodne, dosahovala výborné výsledky na rôznych súťažiach. Vzhľadom na viditeľný talent dcéra absolvovala ročný študijný pobyt v USA, ktorý bol spojený so zdokonalením plaveckých zručností. V USA sa dcéra zúčastnila viacerých súťaží a je držiteľkou viacerých rekordov, stala sa juniorskou majsterkou štátu Severná Dakota a zúčastnila sa juniorských majstrovstiev USA. Dcéra žalobcov bola mladé, cieľavedomé, ambiciózne dievča, plné chuti do života. Bola vzornou dcérou, nikdy s ňou žalobcovia nemali problémy, vždy sa na ňu mohli spoľahnúť. Jej stratou prišli o všetko, čo mali, o jediný zmysel ich života. Predčasnou smrťou dcéry žalobcov privedenou v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou došlo k vážnej ujme žalobcov, mimoriadne traumatizujúcej skutočnosti v ich živote, ktorá je nezvratná a svojou povahou neodstrániteľná. V čase dopravnej nehody sa žalobcovia riadne starali o svoju dcéru a táto s nimi žila v spoločnej domácnosti. V dôsledku dopravnej nehody prišli žalobcovia o jediné dieťa. Dcéra bola vo veku, kedy sa dalo očakávať, že si založí rodinu a privedie na svet svojich potomkov, teda vnukov a vnučky. Vzťah rodičov a potomka, zvlášť ak ide o jediné dieťa, je vzťahom unikátnym, nenahraditeľným a nezameniteľným. Protiprávne narušenie týchto vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život a to mimoriadne významný, veľmi hlboký a nereparovateľný. Žalobcovia mali s dcérou nadštandardný a veľmi blízky vzťah. Je mimoriadne ťažké vyrovnáť sa psychicky so smrťou jediného dieťaťa, navyše v tak mladom veku. Smrťou dcéry žalobcovia stratili akúkoľvek možnosť naďalej byť súčasťou všetkých bežných či výnimočných situácií, či už v živote rodičov - žalobcov alebo v živote ich jedinej dcéry. Právo na ochranu súkromia, resp. rodinného života jednoznačne zahŕňa tiež právo fyzických osôb vytvoriť a udržiavať vzťahy s ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti, pričom protiprávnym zásahom - dopravnou nehodou bolo uvedené právo porušené a to zásahom značnej intenzity, keď žalobcovia stratili svoju jedinou dcéru. Trauma, ktorá im v súvislosti s týmto vznikla, je prakticky neodstrániteľná z ich citového života, ktorý v dôsledku uvedenej udalosti už nikdy nebude úplne normálny, pričom náprava následkov dopravnej nehody podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka by bola nedostačujúca. Trest vymieraný žalovanému v 2. rade za jeho konanie nemožno považovať za primerané zadosťučinenie za zásah do osobnostných práv žalobcov a to do práva na súkromie. Z tohto dôvodu sa žalobcovia domáhajú priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 350.000 eur. Podmienkou uplatnenia ochrany podľa tohto ustanovenia je, že sa musí jednať o závažnejší zásah do psychickej a morálnej integrity osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý fyzickej osobe prívodiť ujmu na jednotlivých stránkach osobnosti a znížiť dôstojnosť občana, čo je v prípade žalobcov nepochybné. Dcérina smrť bola pre žalobcov silným negatívnym zážitkom, šokom, utrpeli silnú citovú ujmu, spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva, šoku zo smrti svojho dieťaťa, dodnes túto stratu neprekonali a stratili zmysel svojho života a životnú energiu. Dlhodobo sa u žalobcov prejavili zdravotné problémy psychickeho charakteru, podrobili sa liečbe antidepressívami. Žalobcovia utrpeli značnú citovú a psychickú ujmu, smrť dcéry zasiahla ich osobný život nenávratným spôsobom, žiadne ďalšie zážitky ani prežitie skutočnosti nemôžu nahradiť chvíle prežité s vlastným dieťaťom, zvlášť ak majú spolu pekný vzťah tak, ako žalobcovia so svojou dcérou. Po uvedenej dopravnej nehode sa žalobcovia uzavreli do seba, prestali komunikovať so svojim okolím, prerušili dovtedajšie kamarátske vzťahy a v samote sa snažia vysporiadať s úmrtím svojej jedinej dcéry. Vyčíslene nemajetkovej ujmy je len orientačné a ani prípadné nahradenie tejto ujmy finančnou kompenzáciou v požadovanej výške nemôže v žiadnom prípade zhojiť tú bolesť, ktorou žalobcovia trpia v dôsledku úmrtia svojej jedinej dcéry. Suma, ktorú žalobcovia uplatňujú z titulu nemajetkovej ujmy je výsledkom ich duševného a psychickeho stavu, vnútorných pocitov, pocitov bezmocnosti, ale nikdy v skutočnosti nenahradí stratu ich jedinej milovanej dcéry. Žalobcovia v náhrade nemajetkovej ujmy vidia predovšetkým gesto slušnosti a spravodlivosti, ktoré nemôže žiadnym spôsobom odčiniť dopady tragickej udalosti v dôsledku vyššie uvedenej dopravnej nehody, pričom nemožno pochybovať o tom, že táto udalosť zanechá v živote žalobcov trvalé následky, ktoré možno len ťažko akýmkoľvek možným

spôsobom úplne odstrániť. V danom prípade nemajetková ujma nepredstavuje finančnú kompenzáciu straty dcéry, nakoľko stratu ľudského života nemožno vyjadriť peniazmi, avšak aspoň čiastočne môže zmierniť útrapy žalobcov spôsobené neoprávneným zásahom žalovaného v 2. rade do osobnostného práva žalobcov na ochranu súkromia. Pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade vyplýva z § 24 ods. 2 zákona č. 381/2001 o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len "Zákon o PZP"). O pasívnej legitímácii žalovaného v 1. rade svedčí aj fakt, že pred podaním tejto žaloby žalovaný v 1. rade plnil žalobcom náhradu nemajetkovej škody spôsobenej v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. Aj v prípade nemajetkovej ujmy ide o plnenie, ktoré je kryté na základe Zákona o PZP a preto aj v prípade nemajetkovej ujmy je daná pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade. Žalobcovia poukazujú na rozhodnutie P. vo veci D. c/a U. G. a F. c/a R.. Pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade je daná všeobecným ustanovením o náhrade škody obsiahnutom v § 420 Občianskeho zákonníka. V prípade žalovaného v 2. rade sa neuplatní § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný v 2. rade nebol zamestnancom žalovaného v 3. rade. Pasívna legitímácia žalovaného v 3. rade vyplýva z § 427 Občianskeho zákonníka. Pasívna legitímácia žalovaného v 4. rade vyplýva zo vzájomného zmluvného vzťahu medzi žalovaným v 3. a 4. rade založeného povinným zmluvným poistením motorového vozidla, ktoré bolo účastné pri dopravnej nehode.

2. Žalovaný v 1. rade k žalobe uviedol, že žalobu žiada zamietnuť. Predmetná dopravná nehoda bola zavinená žalovaným v 2. rade. Prevádzkovateľom motorového vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená, bol žalovaný v 3. rade, ktorý mal v tom čase uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovaným v 4. rade. Žalovaný 1 poukázal na § 4 ods. 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 3 písm. a), § 24 ods. 2 písm. e) Zákona o PZP, § 11, § 13 ods. 1, 2, § 442, § 444 Občianskeho zákonníka. Žalovaný 1 nepopiera, že škodovou udalosťou došlo k zásahu do osobného života žalobcov, má však za to, že tento nárok nespadá pod nároky, ktoré je žalovaný v 1. rade povinný v zmysle Zákona o PZP nahradit' žalobcom ako poškodeným a je nad rámec týchto nárokov. § 4 Zákona o PZP uvádza taxatívny výpočet nárokov, ktoré podliehajú poisťnému krytiu. Na poistenie zodpovednosti o PZP sa vzťahuje Občiansky zákonník, analogicky je náhrada škody na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP obsahom aj účelom najbližšie škoda podľa § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uplatnenie nároku v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka logicky a systematicky nespadá pod úpravu náhrady škody, náhrada nemajetkovej ujmy predstavuje satisfakciu - zadosťučinenie za utrpenú traumu, nie náhradu škody. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nespadá pod nároky kryté poistením zodpovednosti za škodu podľa Zákona o PZP. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/171/2012, uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/168/2009, KS v Prešove sp. zn. 12Co/89/2013. V prípade žalovaného v 4. rade sa jedná o zahraničnú poisťovňu, ktorá nevykonáva na území SR poisťovaciu činnosť. Žalovaný v 4. rade je síce povinný kryť zodpovednosť vyplývajúcu z prevádzky posteneho motorového vozidla voči tretej osobe, avšak nie na základe Zákona o PZP, ale na základe medzinárodného systému, tzv. systému zelenej karty, vzťahujúceho sa na členské štáty tohto systému. Zelená karta predstavuje medzinárodne uznávaný doklad o poistení zodpovednosti z prevádzky motorových vozidiel. Nakoľko dopravnú nehodu spôsobil vodič cudzozemského motorového vozidla, ktorý sa preukázal zelenou kartou platnou na území Slovenskej republiky a teda nebol podľa § 16 ods. 3 písm. a) Zákona o PZP povinný uzavrieť hraničné poistenie, poisťné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou tohto cudzozemského motorového vozidla poskytuje žalovaný v 1. rade. Z rozsudku SD EÚ Haasová vyplýva, že PZP má pokrývať náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode len v tom prípade, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Unijné právo ponecháva členským štátom právo určiť, aká škoda bude krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu. Žalobcovia nepreukázali, že žalovaný v 1. rade je v pozícii poisťovateľa v zmysle Zákona o PZP povinný nahradit' nemajetkovú ujmu podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko tento nárok nespadá pod nároky kryté poistením podľa Zákona o PZP a žalovaný v 1. rade nespôsobil neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov podľa § 11 Občianskeho zákonníka, preto nie je pasívne legitimovaným subjektom. Čo sa týka pasívnej solidarity na strane žalovaných, tak procesné nerozlúčné spoločenstvo na strane žalovaných nie je dané a nevyplýva, zo žiadneho ustanovenia Zákona o PZP, § 15 umožňuje uplatniť na súde nárok na náhradu voči škodcovi a poisťovní, čo však predstavuje dva samostatné nároky proti dvom subjektom a voči každému z nich z iného právneho dôvodu a nezakladú solidárnu zodpovednosť. Žalovaný v 1. rade k zmene žaloby uviedol, že zmenu žaloby navrhuje nepripustiť, keď túto žalobcovia nezdôvodnili. V pôvodnej žalobe ide o nerozlúčné spoločenstvo a zmenou žaloby bude vytvorené samostatné spoločenstvo. Žalobcovia si svoje samostatné nároky uplatnili až dňom doručenia zmeny žaloby súdu, teda 07.11.2017.

Z tohto dôvodu vznáša námietku premlčania voči samostatne uplatneným nárokom žalobcov, pretože k dopravnej nehode došlo dňa 10.12.2012, ujma žalobcom vznikla stratou dieťaťa pri dopravnej nehode a teda trojročná premlčania doba skončila ešte v roku 2015.

3. Žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade k žalobe uviedli, že namietajú výšku nemajetkovej ujmy, ktorú považujú za neprimeranú a nepodloženú dôkazmi. Žalovaní 2 a 3 poukazujú na rozsudky SD EÚ vo veci C-22/12 F. c/a R. a spol. a C-XXX/XX D. c/a U. G., z ktorých vyplýva, že z výkladu práva EÚ je zrejmé, že nemajetková ujma má byť krytá povinným zmluvným poistením, preto je jednoznačne daná pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade. Poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/543/2014-278 zo dňa 28.09.2015 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/441/2016 zo dňa 28.06.2017. Z predmetných judikátov vyplýva, že za nemajetkovú ujmu zodpovedá žalovaný v 1. rade. Žalobcovia si uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy v neprimeranej výške, podľa judikatúry v krajnom prípade prichádza do úvahy náhrada nemajetkovej ujmy do 7.000 eur pre každého žalobcu. Žalobca v 1. rade nenáležite odôvodnil svoju žalobu, najmä výšku nemajetkovej ujmy. Žalovaní poukazujú na prípis žalobcov, ktorí založili do spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/80/2013 v ktorom uviedli, že žalovanému v 2. rade jeho vinu odpustili a nežiadajú žiadnu náhradu škody. Teda aj z tohto postoja vidieť, že zostáva problematická náhrada u žalobcov ohľadne nemajetkovej ujmy.

4. Okresný súd Trnava uznesením č.l. 26C/57/2014-142 zo dňa 18.02.2015 konanie voči žalovanému v 4. rade V. G. družstvo ZA, K. i reosigurovanie zastavil a vo vzťahu žalobcov v 1. a 2. rade a žalovaného v 4. rade žiadnemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

5. Dňa 21.08.2015 bolo súdu doručené oznámenie o vstupe do konania vedľajšieho účastníka K. J. a.d. Y. - T. Z. E. na strane žalovaného v 1. rade. Vozidlo, ktoré v čase nehody viedol žalovaný v 2. rade, bolo povinne zmluvne poistené v poisťovni V. G. družstvo ZA, K. i reosigurovanie, ktorej právnym nástupcom je vedľajší účastník. Keďže poisťiteľ (právnym nástupcom) je macedónska spoločnosť, označili žalobcovia ako žalovaného v 1. rade Slovenskú kanceláriu poisťovateľov, ktorej pasívnu legitímáciu odvodzujú z ustanovenia § 24 ods. 2 Zákona o PZP. Vzhľadom na to, že Macedónsko je členskou krajinou systému zelenej karty, menovaná spoločnosť má právny záujem na výsledku konania, nakoľko v prípade súdneho rozhodnutia, ktorým by bol žalovaný 1. rade zaviazaný na plnenie voči žalobcom, tento si bude môcť v zmysle zmluvných dokumentov členských krajín systému zelenej karty uplatniť ním zaplatenú sumu priamo voči vedľajšiemu účastníkovi. Žalobcami uplatnený nárok je nedôvodný, pretože v zmysle príslušných právnych predpisov nemajetková ujma nie je krytá povinným zmluvným poistením, preto žiada žalobu zamietnuť.

6. Podaním zo dňa 22.12.2016 oznámil vedľajší účastník súdu, že vstupuje do konania ako intervenient na strane žalovaného v 1. rade. Intervenient poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15.05.2017 a na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.06.2017 sp. zn. 25Cdo/441/2016 a dodal, že v konaní ide o dôvody uplatňovania nároku zo strany žalobcov o identickú situáciu, preto nárok žalobcov považuje za nedôvodný a žiada žalobu zamietnuť.

7. Žalobcovia podaním doručeným súdu dňa 07.11.2017 zmenili žalobu a žiadali, aby súd uložil žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 175.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ďalších žalovaných a žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 175.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ďalších žalovaných s žalobcom priznať náhradu trov konania vo výške 100 %.

8. Na pojednávaní dňa 12.12.2017 súd pripustil zmenu žaloby tak, že bude rozhodovať o nasledovnom petite: I. Žalovaní v 1. až 3. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 175.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalovaných. II. Žalovaní v 1. až 3. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 175.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalovaných. III. Žalobcom sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Súd zmenu žaloby pripustil, nakoľko výsledky doterajšieho konania môžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe a na konanie o zmenenej žalobe nie je vecne ani kauzálne

príslušný iný súd, pripustenie zmeny žaloby nie je v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a nárok žalobcov vychádza z tých istých skutkových okolností.

9. Okresný súd Trnava rozsudkom č.k. 26C/57/2014-251 zo dňa 15.02.2018 rozhodol tak, že I. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 25.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. II. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 25.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. III. Vo zvyšku súd žalobu zamietá. IV. Súd žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietá. V. Žalobca v 1. rade má voči žalovaným v 1. a 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. VI. Žalobkyňa v 2. rade má voči žalovaným v 1. a 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. VII. Žalovaný v 2. rade má voči žalobcovi v 1. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. VIII. Žalovaný v 2. rade má voči žalobkyni v 2. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. IX. Štátu sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva. X. Žalovaný v 1. a 3. rade sú povinní zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 1.566 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný v 1. rade ktorý žiadal, aby súd druhej inštancie zmenil napadnutý rozsudok a žalobu zamietol. Žalovaný v 1. rade odvolanie odôvodnil tým, že poukazuje na to, že uplatnenie nároku v zmysle ust. § 13 ods. 2 OZ logicky a systematicky nespadá pod úpravu náhrady škody, náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje satisfakciu - zadosťučinenie za utrpenú traumu, a nie náhradu škody. Systém a vnútorná logika v Slovenskej republike platného občianskeho práva činia medzi týmito pojmami zásadný rozdiel. Odlišnosť nemajetkovej ujmy podľa ust. § 13 ods. 2 OZ od škody podľa ust. § 420 a nasl. OZ potvrdzuje tiež ust. § 16 OZ, podľa ktorého kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu. V odôvodnení napadnutého rozsudku uvádzaná judikatúra tento rozpor vôbec nerieši, dá sa povedať, tejto súvislosti sa vyhýba. Ustanovením § 16 OZ je určená jasne formulovaná hranica, ktorá explicitne pojem škoda a nemajetková ujma od seba oddeľuje. Uvedený rozdiel medzi nemajetkovou ujmovou za zásah do osobnostných práv a škodou nie je možné preklenúť. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nespadá pod nároky kryté poistením zodpovednosti za škodu podľa ZPZP, nakoľko tento nárok nespadá pod zodpovednosť poisteného (prevádzkovateľa motorového vozidla) za škodu podľa OZ. Žalovaný 1 poukazuje na stanovisko Najvyššieho súdu SR prezentované v uznesení sp. zn. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15.05.2017, v závere ktorého je vyššie naznačená hranica *expressis verbis* akceptovaná. Z rozsudku (SD) C-22/12 vo veci F., ktorá je základom úvah "svedčiacich" v prospech uplatňovaných nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy) však vyplýva iba, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má síce pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, avšak len v tom prípade, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Vláda SR vo svojom stanovisku č. 00178/0s/2012/AC z 29.3.2012 k prejudiciálnej otázke potvrdila, že SR v celom rozsahu a miestami aj nad rámec európskeho práva transponovala všetky smernice ES/EÚ, ktoré sa týkajú povinného zmluvného poistenia. Na záver zástupca vlády uviedol, že: "Právny rámec EÚ týkajúci sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa má vykladať tak, že nevyžaduje, aby rozsah poistného krytia zahŕňal aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpeli pozostalí po obeti dopravnej nehody v dôsledku zásahu do ich osobnostných práv." Rovnaké stanovisko tlmočilo aj Ministerstvo financií SR Krajskému súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/230/2015. V liste č. MF/014548/2016-613 je konštatované, že SR "takýto typ odškodnenia zatiaľ v civilnom práve zavedený nemá a ak chceme chrániť pozostalých, a to nielen po dopravných nehodách, bolo by vhodné zaviesť podobný inštitút aj do slovenského civilného práva, avšak to je mimo pôsobnosti MF SR." Unijné právo nereguluje tzv. primárny zodpovednostný vzťah medzi poisteným a poškodeným, ani rozsah sekundárneho vzťahu medzi poškodeným a poisťovateľom (podľa ZPZP). Unijné právo nepochybne ponecháva právo určiť členským štátom, aká škoda bude krytá a aké budú podmienky povinného poistenia zodpovednosti za škodu. Mimo harmonizácie právnych poriadkov členských štátov EÚ je teda postavený spôsob a rozsah náhrady škody, ktoré upravuje národné zákonodarstvo v rámci svojej právomoci. Dôraz je na výraze: národné zákonodarstvo. Akoukoľvek odlišnou argumentáciou by bolo možné výkladom práva stanoviť, čo písané právo jednoznačne deklaruje inak. Všetky naše vyššie uvedené argumenty práve

z tohto dôvodu poukazujú len na to, čo právo deklaruje, a to písomnou formou zverejnenou v Zbierke zákonov u oboch dotknutých právnych predpisov - teda OZ i ZPZP. Ak sú teda na rôznych fórach prezentované názory, že "eurokonformným a extenzívnym" výkladom je možné dospieť k záveru - nemajetková ujma a škoda sú synonymá - zakladá do budúca taký precedens, ktorého dosah si dnes možno ani nedokážeme v celom rozsahu uvedomiť. I keď v odôvodnení napadnutého rozsudku na str.25 a nasl. sú pertraktované otázky "výkladu" zákonných ustanovení, súd 1 inštancie nezaujal stanovisko z toho pohľadu, že v rámci predmetu sporu prichádza do úvahy iba výklad ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) ZPZP, ktorý uvádza pojem "škoda na zdraví". Tento pojem je v našom právnom poriadku ustálený a jasný. Pod rozsah tohto pojmu nemožno subsumovať nemajetkovú ujmu. Pokiaľ by sme aj chceli pripustiť veľmi široký výklad cit. ustanovenia, je potrebné sa zaoberať účelom samotného ZPZP, t. j. či zákonodarca mal v úmysle zaviesť povinnosť hradiť takýto druh ujmy aj na nad rámec zákona. Na podanie uspokojivého vysvetlenia odôvodnením napadnutého rozsudku bolo potrebné hodnotiť aj okolnosť, aký bol zámer zákonodarcu, resp. aký účel sledoval zákonodarca, keď pod rozsah poistného krytia zahrnul "iba" náhradu škody na zdraví. Ak zákon niečo nerieši a je daná "spoločenská objednávka" na vytvorenie náležitého obsahu, je to úloha zákonodarného procesu - potrebnú zmenu do nášho právneho systému vteliť, a nie úlohou súdnej moci. Žalovaný 1 poukázal na nesprávne právne hodnotenie situácie súdom 1 inštancie v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania. Súd 1 inštancie sám konštatuje, že žalobcovia si zmenenou žalobou neuplatnili nový nárok ani nežiadali priznať viac. Pritom úplne opomenul znenie § 140 ods. 1) a 2) Csp, podľa ktorého zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo, alebo i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Práve z tohto právneho dôvodu namietali pripustenie žaloby tak, ako bolo navrhnuté. Ak teda zmena žaloby bola predsa len pripustená, otázka premlčania mala byť riešená v súlade s ustanovením § 100 a nasl. OZ, pretože žalobcovia v 1. a 2. rade si svoje samostatné nároky uplatnili až dňom doručenia zmeny žaloby súdu - teda 7.11.2017. V opačnom prípade zmena žaloby nemala byť pripustená a súd mal konať o žalobe v pôvodnom znení.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný v 3. rade v ktorom žiadal, aby súd druhej inštancie zmenil napadnutý rozsudok a žalovaným v 1. a 3. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. a 2. rade každému sumu 10.000 eur. Žalovaný v 3. rade odvolanie odôvodnil tým, že výšku priznanej nemajetkovej ujmy považuje za neprimeranú. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú stanovené kritéria a síce závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za akých došlo k neoprávnenému zásahu. Výška priznania nemajetkovej ujmy je daná na voľné uváženie súdu. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že domáhaná nemajetková ujma sa odvíja od dopravnej nehody, ktorú mal spôsobiť žalovaný v 2. rade dňa 10.12.2012. Nehoda v konečnom dôsledku bola klasifikovaná ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. Žalovanému v 2. rade bol uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 4 roky a zároveň bol mu uložený trest zákazu činnosti 4 roky. Teda predmetnou dopravnou nehodou bola spôsobená smrť dcéry žalobcov. Vzhľadom k tomu, že išlo o smrteľnú dopravnú nehodu, bola preukázaná závažnosť nemajetkovej ujmy. Taktiež bolo preukázané, za akých došlo k neoprávnenému zásahu a síce konaním žalovaného v 2. rade. Vzhľadom k tomu, že súd zvažoval všetky okolnosti prípadu, bol žalovanému v 2. rade uložený trest výchovný na slobode, ako aj prísny trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu. Pokiaľ by bol veľmi závažným spôsobom spôsobil dopravnú nehodu žalovaný v 2. rade, zrejme by súd postupoval tak, že by žalovanému v 2. rade uložil trest odňatia slobody. Žalobcovia odôvodňujú svoju žalobu tým, že mala byť narušená celistvosť ich rodiny, že išlo o neoprávnený zásah do ich súkromia, že utrpeli citovú ujmu a bol narušený ich rodinný život. Taktiež uviedli, že smrťou dcéry žalobcovia stratili zmysel do života, čo v konečnom dôsledku viedlo k rozvodu manželstva. Žalovaný v 3. rade poukazuje na to, že v skutočnosti žalobcovia neprodukovali dôkazy spojené s tým, ako smrť ich dcéry vplývala na ich psychiku, pokiaľ používali antidepressíva, či to bolo v súvislosti so smrťou dcéry, alebo s niečím iným. V tomto smere žalobcovia neprodukovali dostatočné dôkazy, na tú skutočnosť, že ich nárok na nemajetkovú ujmu je oprávnený, dokazovali celú skutočnosť len tým, že došlo k rozvodu ich manželstva. Žalobcovia neuniesli v plnej miere bremeno dôkazu. Žalovaný v 3. rade poukazuje na spisový materiál Okresného súdu v Piešťanoch č.k. 1T/80/2013. V prípravnom konaní bol vypočutý žalobca v 1. rade, ktorý nakoniec svojho výsluchu dňa 07.01.2013 uviedol : "... nesúhlasím s trestným stíhaním obvineného, nechcel zabiť moju dcéru, podľa mňa je chyba v dopravnom značení na úseku, kde došlo k dopravnej nehode ...". Z uvedeného výsluchu žalobcu v 1. rade vyplýva v skutočnosti, že sa na žalovaného v 2. rade nehneval, nemal záujem, aby bol potrestaný resp. bol mu uložený akýkoľvek trest. Teda aj táto skutočnosť svedčí, že v tom čase po nehode až tak nepocitoval stratu svojej dcéry, tak, ako to uviedol v žalobe a na pojednávaniach pred Okresným

súdom v Trnave. Okrem toho sa nachádza v trestnom spise aj ospravedlnenie žalovaného v 2. rade zo dňa 31.01.2013, kedy tento žalovaný napísal žalovanému 2 a jeho manželke, aby sa na jeho osobu nehnevali, odpustili mu a zároveň sa týmto dopisom za celé svoje konanie ospravedlnil. Tieto dve skutočnosti dosvedčujú, že aj zo strany žalovaného v 2. rade bola vyslovená úprimná satisfakcia so stratou dcéry žalobcov. Prvostupňový súd žalobcom priznal každému sumu po 25.000 eur a žalovaný v 3. rade má za to, že vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a na produkované dôkazy žalobcami, išlo o neprimerane vysokú náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenú v peniazoch. Žalovaný v 3. rade poukazuje na ustálenú prax slovenských súdov, kde primeraná výška takejto náhrady sa pohybuje vo výške od 5.000 eur do 15.000 eur. Vzhľadom k tomu, že ide o voľnú úvahu súdu pri určení výšky nemajetkovej ujmy, týmto sa žalovaný v 3. rade domáha zníženia priznanej nemajetkovej ujmy na sumu 10.000 eur pre každého zo žalobcov.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie intervenient v ktorom žiadal, aby súd druhej inštancie zmenil napadnutý rozsudok a žalobu zamietol. Intervenient odvolanie odôvodnil tým, že žalovaný 1 namietá svoju pasívnu vecnú legitímáciu a má za to, že nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. Vzhľadom na rozhodovaciu prax najvyššej súdnej autority na území SR podľa názoru žalobcu s takouto interpretáciou platnej a účinnej legislatívy na území SR nemožno súhlasiť. Argumentácia obhajujúca pasívnu vecnú legitímáciu poisťovní pri náhrade nemajetkovej ujmy pri povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla je postavená na aplikácii extenzívneho eurokonformného výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP v spojení s ostatnými ustanoveniami citovaného Zákona o PZP, s čím nemožno súhlasiť. Eurokonformný výklad sa argumentačne opiera o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej ako "ESD") zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/12, ktorého právna veta znie "Článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS Z 24.4.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS Z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ ES Z 11.5.2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS Zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej." Podľa žalovaného 1 slovenská právna úprava nezahŕňa právo na ochranu osobnosti a z nej vyplývajúci nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pri porušení tohto práva pod náhradu škody, ktorú je možné uplatniť z povinného zmluvného poistenia, a preto záver o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1. je správny. Je možné konštatovať, že ak určitá konkrétna osoba zasiahne do osobnostných práv inej osoby, ktorých porušenie je dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy, pričom tento zásah a teda i zodpovednosť zaň, podľa názoru žalovaného 1, nie je možné preniesť na iný tretí subjekt, a to ani v prípade, ak ide o poisťovateľa zodpovedného subjektu, ak nemajetková ujma nie je výslovne predmetom poistenia. Vo výklade a právnom posúdení nároku na nemajetkovú ujmu zastáva žalovaný 1 i po vydaní rozhodnutia ESD C-22/12 právny názor, že nemajetková ujma nie je krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalovaný 1 poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.04.2011 sp. zn. 4Cdo/168/2009 a na rozhodnutie zo dňa 31.03.2016 sp. zn. 3Cdo/301 /2012. V svetle teórie práva nie je možné stotožniť právo na náhradu škody a právo na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby (dotýkajúcej sa napr. zdravia) a obdobne nie je možné subsumovať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniknutý z dôvodu neoprávneného zásahu do tzv. osobnostných práv pod pojem "škoda na zdraví" uvedený v § 4 ods. 2 písmeno a) Zákona o PZP. Uvedené subsumovanie sa nedá zdôvodniť ani eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia, nakoľko tzv. motorové smernice, ktoré sa týkajú poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla hovoria o "poistení zodpovednosti za škodu", o "náhrade škody" a "odškodnení poškodených osôb" (viď. napr. Smernica 2009/103 /ES, ktorá predstavuje kodifikované znenie tzv. motorových smerníc. Smernice sa zaoberajú poistením zodpovednosti za škodu (spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) a nie poistením nárokov vzniknutých z iného titulu než je zodpovednosť za škodu. Poisťovňa je viazaná pri výkone povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Zákonom o PZP, do ktorého obsahu boli podľa príslušných dôvodových správ transponované aj smernice

Európskeho parlamentu a Rady Európskej únie. Zdôrazňujeme, že nielen z názvu Zákona o PZP, ale aj z jeho celého obsahu vyplýva, že predmetné povinné zmluvné poistenie kryje nároky z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie však iné prípadné nároky vzniknuté z iného titulu. Poistovňa nie je oprávnená rozširovať poistné krytie v protiklade so znením zákona a v rozpore s dlhodobým výkladom pojmu "náhrada škody." Stanovisko žalobcov ako a súdu vo vzťahu k Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III ÚS 666/2016, že Ústavný súd SR definitívne vyriešil otázku pasívnej vecnej legitímácie poisťovateľa, považuje žalovaný 1 za nepresné, účelové a deziinterpretačné. Ústavný súd sa nezaoberal hodnotením právnej stránky veci ako takej, zaoberal sa otázkou porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v kontexte čl. 20 Ústavy a označil odôvodnenie súdu za dostatočné nehodnotil ho po stránke právnej. Ústavný súd prekročil účel svojho poslania a vyjadril vo veci právny názor, ktorý nemôže byť pre všeobecné súdy Slovenskej republiky záväzný. Vzhľadom na uvedené má žalovaný 1. za to, že nie je pasívne legitimovaným subjektom v predmetnom spore. Konštantná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR sa nezmenila ani po vydaní rozsudku ESD zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/12 a ani po uzneseniach Ústavného súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd SR ako najvyššia právna autorita, ktorého personálne obsadenie je predpokladom spravodlivého a právne správneho rozhodnutia vo veci jednoznačne vo svojej rozhodovacej praxi dochádza k záverom, že nemajetková ujma nie je škodou na účely plnenia v rámci povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel. Preto žalovaný 1 považuje postup súdu za právne nesprávny a neudržateľný. Vo výklade a právnom posúdení nároku na nemajetkovú ujmu zastáva žalovaný 1 i po vydaní rozhodnutia ESD C-22/12 právny názor, že nemajetková ujma nie je krytá z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, tak ako to uvádza aj Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach. Dôkazom toho je i skutočnosť, že táto línia sa nezmenila ani po uzneseniach Ústavného súdu. Poslaním inštitútu nemajetkovej ujmy nie je nahrádzať materiálne veci, ale účelom je kompenzácia zásahu do osobnostnej sféry a to s poukazom na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 93/2008 zo dňa 30.03.2010. Je nepochybné, že došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, najmä práva na rodinný život. Nie je možné zamieňať náhradu nemajetkovej ujmy za kompenzáciu pokrytia následných aktivít a nákladov žalobcov alebo kompenzovať to o čo prišli, čo do finančnej stránky smrťou dcéry. Žalovaný 1 poukazuje na viaceré vyjadrenia v konaní, kedy žalobcovia odôvodňujú výšku uplatňovanej nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobom, ktorý je v rozpore s podstatou úpravy a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle Občianskeho zákonníka, žalobcovia pri svojich výpovediach napríklad uviedli: "Náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňujeme vo výške 350.000 eur, v podstate kalkulovali s tým, čo všetko za celý život do života dcéry vložili. K sume sme sa dopracovali tak, že kalkulovali náklady za každý deň počas 19 rokov, tak kalkulovali, že žiadali len peniaze, ktoré investovali do E.. Žalobkyňa v rade 2. pri odpovedi na otázku, prečo si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 175.000 EUR odpovedala "neviem." Výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch síce závisí od úvahy súdu, ale v danom prípade treba brať do úvahy tú skutočnosť, že žalobcovia svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak ako to predpokladá Občiansky zákonník nepreukázali, nakoľko svoj nárok odôvodnili prostriedkami, ktoré investovali do dcéry za jej života, čo žalovaný považuje za odôvodnenie v rozpore s podstatou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcami uplatňovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je v kontexte štandardnej judikatúry neprimerane vysoká. Žalovaný 1 poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaní sp. zn. 3Cdo 228/2012 priznal manželovi a otcovi za smrť manželky a syna nemajetkovú ujmu vo výške 23.000 EUR. V uvedenom prípade išlo o smrť dvoch osôb, kde súd konštatoval, že došlo k značnému zásahu do práv na rodinný a súkromný život, pretože následkom zrážky zomrela súčasne manželka aj syn, čo spôsobilo otcovi nesmiernu traumu. Podľa súdu išlo o násilné pretrhnutie citových väzieb. Rozsudok Vrchného soudu v Olomouci sp. zn. ICo/87/2004 - konajúci súd rozhodoval o nemajetkovej ujme vo veci, kedy pri dopravnej nehode zomrela dcéra žalobkyne. Nehoda bola spôsobená nebalosťou, kedy vodič neprispôsobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam a mokrému povrchu vozovky. Žalobkyňa sa psychicky zrútila a bola liečená. Vodičom bol študent vysokej školy, ktorý prejavil ľútosť za spôsobenú smrť. Súd žalobkyňi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 300.000 Kč (11.102,48 EUR). Krajský súd v Žiline sp. zn. 19Co/256/2014, kedy bola chodkyňa zrazená a usmrtená na priechode pre chodcov priznal náhradu jej maloletému dieťaťu, ktoré prišlo o matku vo výške 10.000 EUR. Okresný súd v Martine vo veci sp. zn. 5C/312/2014 priznal manželke a deťom nebohého usmrteného pri dopravnej nehode po 5.000 EUR. Vo veci sp. zn. 5C/189/2010 Okresný súd Martin priznal manželke a deťom usmrteného chodca náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 EUR. V uvedenom prípade je potrebné vziať na zreteľ, to že citová väzba nebola dostatočne preukázaná v žalobe.

13. Žalovaný v 3. rade k odvolaniu žalovaného v 1. rade uviedol, že po právnej stránke ohľadne zodpovednosti žalovaného v 1. rade správne rozhodol, keď sa odvolal na zákon o PZP a na ustanovenie § 4 ods. 1, na § 2 písm. e/ zák. o PZP. Taktiež sa odvoláva prvostupňový súd na ustanovenia § 822, 823 Obč. zák., ako aj na zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Taktiež prvoinštančný súd správne poukázal na to, že vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v danom prípade sú existencia ujmy, porušenie právnej povinnosti resp. protiprávny úkon a príčinná súvislosť medzi ujmom a protiprávnym úkonom. Prvostupňový súd vo svojom odôvodnení správne uviedol, že Slovenská kancelária poisťovateľov má postavenie poisťiteľa žalovaného v 3. rade a jeho povinnosť zaplatiť uvedenú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vyplýva z ustanovení § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1,3 písm. a), § 24 ods. 2 písm. d), ods. 3, ods. 5 zák. o PZP. Ďalej súd vo svojom rozsudku uviedol, že bolo nesporne preukázané, že vlastníkom nákladného motorového vozidla zn. Volvo ku dňu dopravnej nehody bol žalovaný v 3. rade, ktorý mal uzavreté s právnym predchodcom intervenienta, ako poisťovateľom povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zároveň bol držiteľom zelenej karty. Ďalej súd odôvodnil svoje právne stanovisko, že pre účely zákona o PZP treba pojem škoda vykladať extenzívne, teda v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých. Vzhľadom na všetky tieto hore uvedené skutočnosti považuje odvolanie žalovaného¹ za nedôvodné. Ohľadne tvrdení žalovaného v 1. rade o námietke premlčania necháva žalovaný v 3. rade na úvahu odvolacieho súdu, či v skutočnosti dôvody, ktoré uvádza žalovaný v 1. rade nie sú rozšírené nároky žalobcov v 1. a v 2. rade premlčané.

14. Žalovaný v 1. rade k odvolaniu žalovaného v 3. rade uviedol, že nesúhlasí s názorom žalovaného v 3. rade o zodpovednosti žalovaného v 1. rade. Námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nebola náležite vyvrátená. uplatnenie nároku v zmysle ust. § 13 ods. 2 OZ logicky a systematicky nespadá pod úpravu náhrady škody, náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje satisfakciu - zadosťučinenie za utrpenú traumu, a nie náhradu škody. Systém a vnútorná logika v Slovenskej republike platného občianskeho práva činia medzi týmito pojmami zásadný rozdiel. Odlišnosť nemajetkovej ujmy podľa ust. § 13 ods. 2 OZ od škody podľa ust. § 420 a nasl. OZ potvrdzuje tiež ust. § 16 OZ, podľa ktorého kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu. Keďže slovenské právo neupravuje takúto náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej obetiam usmrteným pri dopravných nehodách v rámci úpravy zodpovednosti poisteného za škodu, nie je potrebné, aby tento nárok bol v zmysle rozsudku zahrnutý v poisťovnom krytí z povinného zmluvného poistenia. V prípadoch, kde právny základ takéhoto nároku bol daný, všeobecná súdna prax priznáva podstatne nižšie náhrady, než bolo napadnutým rozsudkom ustálené. V tomto smere je možné príslušnú argumentáciu odvolateľa akceptovať. Bezpochyby bolo potrebné sa zaoberať aj, takpovediac osobným prístupom žalovaného v 2. rade, ktorý svoje zavinenie uznal a ním nechcené následky dopravnej nehody oľutoval a za svoje konanie sa pozostalým ospravedlnil. Je tak isto zrejmé, že zo strany žalobcov došlo k vnútornému odpusteniu tejto tragickej udalosti. V danej veci je potrebné vziať do úvahy žalovaným 3 namietané okolnosti, ktoré neboli náležite vyhodnotené.

15. Žalobcovia k odvolaniam žalovaných uviedli, že tieto považujú za nedôvodné v celom rozsahu, napadnutý rozsudok je zákonný a vecne správny. Súd prvej inštancie sa dôkladne a podrobne vyjadril v napadnutom rozsudku ku všetkým podstatným okolnostiam prejednávanej veci, v dôsledku čoho je potrebné napadnuté rozhodnutie považovať za preskúmateľné a zákonné. Žalobcovia nepovažujú za účelné vyjadrovať sa opakovane k predmetu sporu a k okolnostiam, ktoré súd prvej inštancie správne ustálil, preto na odôvodnenie napadnutého rozsudku primerane odkazujú (najmä v otázke krytia náhrady nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením). Po dôkladnom oboznámení s obsahom napadnutého rozsudku a po oboznámení s obsahom spisového materiálu nemožno zistiť žiaden dôvod na to, aby sa odvolací súd odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery súdu prvej inštancie spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem a príslušnej judikatúry vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výrokov napadnutého rozsudku. Skutočnosti uvádzané žalovanými a intervenientom v podaných odvolaniach sú totožné s argumentmi, ktoré žalovaní namietali už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa tento náležite vysporiadal. Podané odvolania neobsahujú žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mali ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom a nie je dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu. V rámci konania pred súdom prvej inštancie bol vykonaný dostatok dôkazov a bol zabezpečený dostatok

skutkových podkladov, aby mohol súd vo veci rozhodnúť a zároveň nebolo konanie postihnuté takou vadou, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Námiety odvolateľov nie sú spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, neobsahujú žiadne nové skutočnosti ktorými by malo byť preukázané konkrétne porušenie alebo ohrozenie práv odvolateľov alebo ktoré by preukázali, že neboli splnené podmienky na vydanie napadnutého rozsudku. V odvolaniach bola okrem iného napadnutá aj výška priznanej nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti žalobcovia poukazujú na skutočnosť, že priznanú výšku nemajetkovej ujmy nemožno v žiadnom prípade považovať za neprimeranú, práve naopak, vzhľadom na charakter a závažnosť zásahu do osobnej sféry žalobcov v dôsledku úmrtia ich jedinej dcéry, sa priznaná náhrada nemajetkovej ujmy javí ako nedostatočná. Napriek tomu však žalobcovia nepodali odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko samotné súdne konanie nevyplýva priaznivo na ich psychiku a nechcú zbytočne predlžovať súdne konanie. V súvislosti s namietanou výškou priznanej nemajetkovej ujmy žalobcovia poukazujú na skutočnosť, že nie je pravdou, že by sa náhrada nemajetkovej ujmy pohybovala v rozmedzí 5 - 15 tisíc eur. Táto argumentácia žalovaných neobstojí, nakoľko priznaná výška nemajetkovej ujmy záleží vždy na posúdení konkrétnych okolností prípadu. Z praxe súdov však možno poukázať na obdobné prípady dopravných nehôd, kedy súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 Eur (viď napríklad rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/126/2010). V uvedenom konaní išlo o smrť manželky žalobcu v dôchodkovom veku, pričom v tomto prejednávanom prípade išlo o mladú dcéru žalobcov (19 ročnú), ktorá mala celý život pred sebou (a žalobcovia ako jej rodičia spolu s ňou taktiež). Za daných okolností nemožno v žiadnom prípade považovať náhradu nemajetkovej ujmy za neprimeranú. Ani priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 Eur pre každého zo žalobcov nemôže nahradiť tú obrovskú stratu pre žalobcov, kedy v dôsledku dopravnej nehody prišli o svoju jedinú dcéru, čo sa v konečnom dôsledku podpísalo aj pod rozpad ich manželstva.

16. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 23Co/124/2018-321 zo dňa 30.04.2019 rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo výroku I., II., V. a VI. a v závislom výroku o povinnosti žalovaných 1. a 3. zaplatiť súdny poplatok (výrok X.) a o náhrade trov konania štátu (výrok IX.) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne konštatoval vecnú pasívnu legitimáciu žalovaného 1. vyplývajúcu z toho, že žalovaný 3. mal uzavreté s právnym predchodcom intervenienta ako poisťovateľom povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a že bol držiteľom zelenej karty, t.j. Medzinárodnej karty automobilového poistenia. Poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou cudzozemského motorového vozidla poskytuje žalovaný 1.

Súd prvej inštancie správne posúdil aj námietku premlčania vznesenú žalovaným 1. V danom prípade žalobcovia upresnili len spôsob prijatia pohľadávky žalobcami, neuplatňovali si nárok na základe iných skutkových okolností, iným právnym titulom, preto hoci súd pripustil zmenu žaloby, plynutie premlčacej lehoty posúdil správne.

Súd prvej inštancie sa pri určení priznanej výšky nemajetkovej ujmy u žalobcov dôsledne neriadil riadnym zhodnotením jej primeranosti a proporcionality.

17. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcov v 1. a 2. rade, výsluchom žalovaného v 2. rade, oboznámením so žalobou zo dňa 22.5.2014, písomnými vyjadreniami strán sporu a odvolaniami, oboznámením s obsahom listinných dôkazov, a to rozsudkom Okresného súdu Piešťany č.k. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013, listinou v cudzom jazyku z č.l. 9 - poisťkou, listinami v cudzom jazyku z č.l. 109-110 - živnostenským listom žalovaného v 3. rade, pripojeným spisom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Pc/1/2017, ako aj ostatným obsahom spisového materiálu, keď pojednával v neprítomnosti žalovaného v 1. a 3. rade v zmysle § 180 Civilného sporového poriadku a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

18. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že berie žalobu vo vzťahu k žalovanému v 4. rade späť a žiada, aby súd uložil žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne sumu 350.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Dňa 10.12.2012 v úseku medzi obcami J. a A. viedol žalovaný v 2. rade ako vodič nákladné MV značky VOLVO ev. č. ŠT 724 IM s návesom zn. Koegel ev. č. ŠT 713 IM patriace žalovanému v 3. rade, kde v miernej pravotočivej zákrute prešiel s vozidlom do protismeru a narazil do MV Opel Tigra, ktoré viedla ako vodička E. X., dcéra žalobcov v 1. a 2. rade, ktorá utrpela v dôsledku dopravnej nehody ťažké zranenia, ktoré bezprostredne viedli k jej smrti, keď žalovaný v 2. rade svojím konaním porušil ustanovenia § 9 ods. 1, § 138 ods. 2 písm. c) Zákona č. 8/2009 Z.z.. Rozsudkom OS Piešťany zo dňa 18.9.2013 sp. zn. 1T/80/2013 bol žalovaný v 2. rade odsúdený za uvedené protiprávne konanie kvalifikované ako

prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody so skúšobnou dobou 4 roky a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosť viesť MV všetkého druhu v trvaní 4 rokov. Žalobcovia v 1. a 2. rade ako poškodení boli predmetným rozsudkom odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Dcéra žalobcov v 1. a 2. rade bola vzornou dcérou, mala so žalobcami výnimočný vzťah, trávili spolu veľa času a žalobcovia sa jej venovali s plným nasadením. V čase dopravnej nehody študentkou 1. ročníka na Univerzite sv. O. a J. v W.. Od 6 rokov sa venovala plávaniu a žalobcovia ju vozili na tréningy niekoľko km a často išlo o dvojfázové tréningy. Postupom času sa dcéra žalobcov venovala plávaniu aj závodne, dosahovala výborné výsledky, v r. 2009, 2010 absolvovala ročný študijný pobyt v USA, ktorý bol spojený aj so zdokonalením plaveckých zručností, kde sa zúčastnila viacerých súťaží. V osobe dcéry žalobcov išlo o mladú, cieľavedomú, ambiciózne dievča, plnú chuti do života, jej stratou žalobcovi prišli v podstate o všetko, čo mali, o jediný zmysel života. Predčasnou smrťou dcéry žalobcov, ktorá bola privedená v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a konaním žalovaného v 2. rade, došlo k vážnej ujme u žalobcov, mimoriadnej traumatizujúcej skutočnosti v ich živote, ktorá je nezvratná a neodstrániteľná. V čase dopravnej nehody žili v spoločnej domácnosti a riadne sa o dcéru starali. Bolo to ich jediné dieťa, zomrela vo veku, keď sa dalo očakávať, že si založí svoju rodinu a privedie na svet svojich potomkov. Vzťah rodičov a potomka je vzťah unikátny, nenahraditeľný a nezameniteľný. Protiprávne narušenie týchto vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život, a to mimoriadne významný, veľmi hlboký a nereparovateľný. Žalobcovia mali so svojou dcérou nadštandardný vzťah, bola to bezproblémová, vzorná, zodpovedná, poriadna dcéra, dosahujúca v škole nadpriemerné výsledky a mali so sebou vybudovaný veľmi blízky vzťah. Je mimoriadne ťažké sa psychicky vyrovať so smrťou jediného dieťaťa v tak mladom veku. Smrťou dcéry žalobcovia stratili akúkoľvek možnosť byť súčasťou všetkých bežných situácií v živote rodičov aj jedinej dcéry. Žalobcovia sa domáhajú priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka v sume 350.000 Eur. Dcérina smrť bola pre žalobcov silným negatívnym zážitkom, šokom, utrpeli silnú citovú ujmu, spočívajúcu v šoku zo smrti svojho dieťaťa, dodnes túto stratu neprekonali a stratili zmysel života a životnú energiu. Dlhodobou sa u žalobcov prejavili zdravotné problémy psychického charakteru, podrobili sa liečbe antidepresívami. Vyčíslenie nemajetkovej ujmy je len orientačné a aj prípadné nahradenie tejto ujmy, nemôže v žiadnom prípade zhojiť bolesť, ktorou žalobcovia trpia v dôsledku úmrtia svojej jedinej dcéry. Nemajetková ujma nepredstavuje finančnú kompenzáciu straty dcéry, nakoľko stratu života nemožno merať peniazmi, avšak aspoň čiastočne môže zmierniť útrapu žalobcov spôsobenú neoprávneným zásahom žalovaným v 2. rade do osobnostného práva žalobcov na ochranu súkromia. Pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade vyplýva zo Zákona o PZP, čomu svedčí aj fakt, že pred podaním žaloby žalovaný v 1. rade plnil žalobcom náhradu materiálnej škody spôsobenej v súvislosti s predmetnou nehodou. Pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade vyplýva z § 420 Obč. zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. V prípade žalovaného v 2. rade sa neuplatní § 420 Obč. zákonníka, nakoľko žalovaný v 2. rade nebol zamestnancom žalovaného v 3. rade. Pasívna legitímácia žalovaného v 3. rade vyplýva z ustanov. § 427 Obč. zákonníka, podľa ktorého fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

19. Právny zástupca žalobcov ďalej uviedol, že žaloba bola upravená v súlade so zákonom, došlo len k zmene spôsobu zaviazania jednotlivých žalovaných k náhrade škody na základe nemajetkovej ujmy. Výška požadovanej nemajetkovej ujmy je primeraná, nie je pravdou, že by v zmysle súdnej praxe prichádzala do úvahy náhrada nemajetkovej ujmy zo sumy 7.000 eur pre každého žalobcu. Aj podľa súdnej praxe napr. Okresného súdu Trnava v obdobnej veci bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur, pričom išlo o smrť manželky v dôsledku dopravnej nehody, ktorá už bola v dôchodkovom veku, v tomto prípade ide o smrť mladého dieťaťa, ktoré malo celý život pred sebou. V rámci tohto konania bolo nepochybne preukázané, že žalobcom vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy tak, ako bol špecifikovaný v dôsledku úmrtia ich jedinej dcéry s tým, že v podstate celý život mali pred sebou, plánovali spoločnú budúcnosť. Tento zásah bol veľmi výrazný a skutočne nie je možné vyčíslieť dostatočným spôsobom stratu ich jedinej milovanej dcéry.

20. Právny zástupca žalobcov titulom záverečnej reči uviedol, že je toho názoru, že v konaní bolo preukázané o aký vážny zásah sa v prípade tejto tragickej udalosti vo vzťahu k žalobcom jedná. Skutkové okolnosti nie sú sporné. Výška priznanej nemajetkovej ujmy je vždy na voľnej úvahe súdu. Krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol teoretické kritériá, ktoré je potrebné splniť v súvislosti s priznaním

nemajetkovej ujmy, avšak samotnému zhodnoteniu všetkých okolností sa bližšie nevyjadril a to aj napriek tomu, že je zrejmé každému, že ani tá suma 25.000 eur priznaná pôvodným rozsudkom nie je dostatočná a nemôže spĺňať funkciu náhrady nemajetkovej ujmy. V tomto prípade bolo bez pochybností preukázané, že citový vzťah medzi žalobcami a ich jedinou dcérou bol nielenže veľmi hlboký, ale až nadštandardný aj vzhľadom na to, že sa dlho pokúšali o dieťa. Hodnotiť intenzitu vzťahov medzi rodičmi a deťmi je veľmi nepredstaviteľné, pričom v tomto prípade sa jednalo o výnimočných rodičov, ktorí poskytovali svojej dcére všetku potrebnú výchovu a starostlivosť. V súvislosti so súdnou praxou a rôzne priznávanými sumami nemajetkovej ujmy, ktoré boli spomenuté v odvolaniach, právny zástupca uviedol, že každý prípad je potrebné hodnotiť individuálne. Je prirodzené, že žalovaný predloží tie rozhodnutia, kde bola priznaná nižšia suma, avšak napr. v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 13C/126/2010, ktorého rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Trnave bola priznaná žalobcovi viac ako 70-ročnému za smrť jeho manželky rovnako v dôchodkovom veku suma 40.000 eur, pričom v tomto prípade ide o žalobcov, ktorí prišli o 19-ročnú dcéru, teda mali celý svoj rodinný život vrátane plnenia prípadnej funkcie dedka a babky pred sebou, preto by mala existovať určitá proporcionalita aj v tomto smere. Právny zástupca navrhuje rozhodnúť v zmysle žalobného petitu a priznať žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

21. Žalobca v 1. rade pri výsluchu uviedol, že pre neho skončil svet, keď videl ako jeho dcéru prikryli modrou plachtou. Jemu tým skončil život. O dcéru sa od narodenia starali, od malička každý deň plávala, ráno na 6.00 hod. ju vozil do Piešťan do bazéna, cez soboty, nedele mala preteky, venovali jej kopolu času. Rozpráva sa to zle a ťažko, doteraz žalobca nemôže pozerať žiadne video. Zrútil sa mu celý život. Čas to nezahojí. Tí, čo to nezažili, to nepochopia, nevedia si to predstaviť. Je to neskutočne smutné, ťažko sa ďalej žije. S manželkou mali malú firmičku, ako sa toto stalo, nemal záujem pracovať, mal nechut' do života. Dcére sa snažili poskytnúť všetko, vybavili jej štúdium v Amerike na jeden rok. Vodič nemal na tej strane cesty čo robiť, nezaujímalo ho, že ide auto oproti. Nehoda sa stala 6 km od ich bydliska, po tom ako im to oznámili, tam hneď išli. Dcére sa snažil zabezpečiť rozbeh do budúcnosti, mala priateľa. Stalo sa to pred Vianocami, bola na ceste za priateľom, ktorého im chcela predstaviť cez Vianoce. Rátali s tým, že si založí rodinu, budú mať vnúčatá. Bolo by to veselšie. Teraz tie Vianoce sú každý rok také aké sú. Tento rok sa s manželkou rozviedli, lebo boli medzi nimi neustále výčitky a hádky, ovplyvnilo to aj ich vzťah, chýba im rodina. Náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje vo výške 350.000 eur, v podstate kalkulovali s tým, čo všetko za celý život do života dcéry vložili. Žalobca dá aj milión, keď mu vrátia E.. Dcéra bola rok v Amerike, dennodenné vozenie dcéry na plávanie, ceny za benzín, denne absolvovali 30 km, ráno vstávali o 5.00 hod., aby bola o 6.00 hod. Dcéra mala výsledky a verili, že sa dostane do reprezentácie. Aj v Amerike škole pomohla dostať sa na druhé miesto, dostala sa na juniorské majstrovstvá USA napriek tomu, že bývala v Severnej Dakote. Dosahovala dobré výkony. K sume sa dopracovali tak, že kalkulovali náklady na každý deň počas 19 rokov. Cena 10.000 eur je smiešna cena za ľudský život. Mohli mať ešte vnúčatá a 20 rokov si ich užívať. Dcéra v čase nehody študovala v 1.ročníku UCM, odbor politológia. Vodičovi bol za svoj skutok uložený trest na 4 roky, žalobca nevie, či bol podmienene odsúdený alebo mu bol uložený nepodmienečný trest. Keby začal normálne uvažovať, povie, že tento trest nepovažuje za primeraný. 4 roky za zabitie nie sú dostačujúce. Šofér bol profesionál, spravil chybu, nevenoval sa riadeniu, takéto chyby profesionáli nemôžu robiť. Možno hľadal cestu, aby obišiel kamery, mal byť na diaľnici. List, ktorý žalobca s manželkou napísali počas prípravného konania a zaslali ho na prokuratúru, v ktorom bolo uvedené, že vodičovi odpustili a nech mu aj Pán Boh odpustí, napísali preto, lebo sú vedení duchovne, rozmýšľali spolu s manželkou, že zničil život im, zničil by ho však aj sebe, keby ho zavreli na 10 rokov, mal by zarábať a starať sa o rodinu, jeho rodine nepomôže to, keď bude zavretý na Slovensku, mal dcéru v tom istom veku ako E.. Zbytočne by bol zavretý, nech netrpí aj druhá rodina, stačí, že si žalobcovia vytrpia svoje. Čo by to pomohlo, keby bol zavretý na 20 rokov. Názor nezmenil, tak kalkulovali, že žiadali len peniaze, ktoré investovali do E.. Nenapadlo ich, že to bude musieť zaplatiť on, keď má uzavretú poisťku. Kamión bol rozbitý, ak ho opravili napr. za 100.000, tak kamiónu dali 100.000 a človeku 10.000. Za napísanie článku sa dá vysúdiť 100.000 eur, žiadať 350.000 eur za smrť človeka je neprimerané.

22. Žalobca v 1. rade pri druhom výsluchu doplnil, že nikomu nepraje, čo sa im stalo, prísť o jednu jedinou dcéru. Pre nich nastal koniec sveta. Žalobcovia sa dlhšie snažili, aby mali dieťa. Konečne sa im to podarilo, venovali sa jej od malička. Keď bola malička, chodili na prechádzky do lesa, všade. Od piatich, šiestich rokov mala chuť plávať, tak ju dali na plávanie, venovali sa jej stále. Chodievala každý deň ráno aj poobede, vozili ju na tréningy do Piešťan. Bola veľmi šikovná, mala výsledky, tešili sa z toho. V 16-ich rokoch jej vybavili, aby mohla ísť do Ameriky bývať do rodiny, v ktorej mali plavkyňu, chodila tam

do školy. Dosiahla veľmi dobré výsledky, pomohla celej triede v bodovaní, deti sa mohli potom dostať na univerzitu. Vyplávala si limity, plávala na majstrovstvách USA. Po návrate domov sa chcela vrátiť na univerzitu, mala ponuky. Keď sa toto prihodilo, už ostala naveky doma. Žalobca v 1. rade ju miloval, ona ho ľúbila. Všetko robili spolu, chodili spolu nakupovať aj veci. Dcéra mu strašne chýba. Dal by celkom iné peniaze, keby sa dalo, aby mu ju vrátili. Na Vianoce im chcela predstaviť chlapca, chlapec ju musel tlačiť. Žalobca v 1. rade má problémy so srdcom, mal ísť na operáciu minulý rok, ale zatiaľ to posúvajú, že sa to dá liečiť liekmi. Dcéra mala 18,19 rokov, všetko jej uhrádzali oni, aj keď ku koncu si našla robotu. Bola šikovná, nebála sa vyjadriť svoj názor, postaviť sa za slabšieho, aj keď to mohlo mať nejaké dôsledky. Žalobca v 1. rade mohol byť dedko, už nikdy nebude. Psychicky boli na dne, on som to riešil skôr alkoholom, bolo to veľmi ťažké. On mal problémy s tlakom a srdcom, a to má doteraz. Nevie, prečo sa žalovaným zdá vysoká suma, dievčatko malo 19 rokov, celý život pred sebou, mohli šťastne žiť a šťastne umrieť. Kamión nie je problém opraviť a zaplatiť veľké peniaze, a ľudský život nemá hodnotu. Za šľachtené zvieru je väčšia šanca dostať odškodné ako za človeka. Žalobca v 1. rade dá aj milión, keď mu ju vrátia. Ľudský život sa hodnotí v republike cez 300.000, 19-ročná, čo mala celý život pred sebou, by si to zaslúžila.

Žalobca v 1. rade bol so svojou dcérou v kontakte 24 hodín denne. Bývala u nich, mala svoju izbu a musel sa jej venovať stále, chodila na tréningy, do školy. Nebol priestor na to, aby bol preč, mal žalobca doma. V spoločnej domácnosti bývali do konca jej života. Dcéra dostávala vreckové, mala svoje potreby, financie jej museli dávať. S manželkou sa snažili o dieťa 4 až 5 rokov, potom sa to podarilo. Dcéra v 16-tich rokoch odišla do Ameriky, po návrate dokončila školu v Piešťanoch s maturitou, podala si prihlášku na vysokú školu do Trnavy. Prijali ju tam, nastúpila do prvého ročníka, vtedy sa stala nehoda. Popri škole mala nejaké brigády, do zamestnania nechodila. Študovala dennou formou. Po tej tragickej udalosti nevyhľadal pomoc psychológa ani alebo psychiatra, žalobca 1 je typ, že to skôr v sebe dusí, obmedzil všetky kontakty, aj susedov. Problémy s tlakom mal aj predtým, so o srdcom nevie presne odkedy to začal riešiť kardiológ, ale stalo sa to po nehode, potom som musel ísť na vyšetrenie do Bratislavy. Po tragickej udalosti ďalej nevykonával svoju prácu, ukončil to, nezrušil to, len prestal robiť. Žalobca 1 má živnosť, vyrába náhrbné doplnky na cintoríny. V decembri až marci nie je odbyt, nič sa nepredáva. Chcel to aj ukončiť, ale po týchto mesiacoch začali tlaky, že sa musia pozviechať, tak začal pomaly robiť a robí stále. K cene 300.000 eur sa dopracoval tak, že hľadal na internete články, kde to odborníci píše, bolo to tam uvedené.

23. Žalobkyňa v 2. rade pri výsluchu uviedla, že o život prišla jej 19-ročná dcéra. Žalobkyňa mala teraz v októbri 50 rokov a nemá nič, nemá dcéru, nemá budúcnosť, čo sa týka vnúčat. S manželom sa rozviedli, takže nemá ani rodinu. S manželom ešte nevysporiadali BSM, zobral si firmu, čo mali počas celého života, takže to vyzerá tak, že keď sa vysporiadajú, bude aj bez roboty. Žalobkyňa si myslí si, že 7.000 ani 10.000 uvádzaných v tabuľkách nie je dosť za život, ona dá aj 70.000, keď jej vrátia život dcéry. Malo to za následok dominový efekt, všetko sa jej zrútilo a ona teraz v 50. rokoch ide od začiatku. Jej vzťah k dcére bol ako k jedinej dcére, ich vzťah bol výnimočný. Venovali sa jej, pochodila s nimi celý svet, študovala rok v Amerike, na jar sa odtiaľ vrátila, rozhodla sa ostať na Slovensku a to bolo najhoršie rozhodnutie. Študovala politológiu na VŠ, dominovala v plávaní, na tom si zakladali. Plávala aj na majstrovstvách v USA, veľa amerických univerzít jej dávalo ponuky na štipendia, ale ona sa rozhodla, že bude na Slovensku s rodičmi. Na Slovensku patrila k prvej trojke, v Amerike doteraz drží rekordy za plávanie na škole, vyhrala preteky - Majstrovstvá Severnej a Južnej Dakoty, plávala na majstrovstvách v USA na Floride. Takže 7.000 eur stáli len plavky. Fungovali ako rodina, dcéra mala základné veci, potom nadštandardy, snažili sa jej ukázať svet, bola v Indii, Havajských ostrovoch, v Karibiku, Mexiku. Čo sa týka plávania mala dvojfázové tréningy, cez víkendy preteky. Po dopravnej nehode prešla žalobkyňa fázami, najprv šok, potom odmietanie, potom nejaké vyrovnanie, zmierenie. Hneď po nehode do pohrebu, resp. dva dni po pohrebe má okno, mala nasadené lieky. Stratu jediného dieťaťa je ťažko opisovať, keď to niekto nezažil. Idú jej výčitky, prečo jej dali vodičák, hľadá chybu na sebe, na druhých, na kamionistovi, sú situácie, ktoré majú riešenie, ale táto situácia nemala riešenie. Rozviedli sa s manželom, to už nemalo význam, manžel povedal, že chce rodinu, môže si ju ešte založiť, tak prečo nie. Celý život boli ako rodina a on chce v tom pokračovať, chce mať svoju rodinu. Dôvodom rozpadu manželstva boli hlavne hádky a spory medzi nimi. Prehadzovali si tú vinu a stratu jeden na druhého. Celý vzťah bol narušený a nemalo to význam umelo ho držať. Budúcnosť so svojou dcérou si žalobkyňa predstavovala tak, že budú mať vnúčatá a keď budú starší, budú mať niekoho, kto s nimi pôjde k doktorovi, kto sa o nich postará. Pred dopravnou nehodou to bol štandardný normálny rodinný život, nevedela, že človek môže padnúť až do takých depresí a stratiť budúcnosť a predstavu o ďalšom živote. Predtým mali partiu, chodili von, zasmiali sa, potom sa človek uzavrie, nič ho nebaví, nechce

nikoho vidieť. Najhoršie na tom je, že sa to stalo pred Vianocami, keď rodiny zasadajú k stolu a oni tam budú sedieť do konca života sami. Žalobkyňa brala antidepresíva a navštevovala psychiatra. Žalobkyňa nevie odôvodniť konkrétnu výšku 175.000 eur. Padne lietadlo a dostávajú milión, nevie, či sa tu má hádať o hodnote ľudského života. Vodič to určite neurobil úmyselne. Stať sa to môže každému, kto má vodičák. Z jej vnútra išlo to, že to urobil neúmyselne. Ona nemá právo ho súdiť, na to sú iní ľudia. Prečo zmenili názor a uplatňujú si náhradu nemajetkovej ujmy, a prečo nie? So žalobcom sa rozviedli v máji 2017 v Piešťanoch.

24. Žalobkyňa v 2. rade pri druhom výsluchu doplnila, že chce, aby sa to čím skôr ukončilo, nemá síl ani energie sa stále v takomto niečom zmotávať. V živote sa s tým nezmieri, učí sa s tým žiť. Mrzí ju, že nič neurobila, bola na hlavnej ceste. Žalovanej 2 sa rozpadol život, rozviedli sa. Je sama, musí prijať a rešpektovať život a niekto jej povie, že 19-ročné nadané dieťa, čo by urobilo pre spoločnosť veľa, 10.000 je výsmech. S dcérou mala neskutočný vzťah. Už v živote sa jej nemôže stať nič horšie ako prísť o vlastnú dcéru. Po nehode sa im kamaráti začali vyhýbať, lebo nevedeli, čo sa spýtať. Potom došlo k rozvodu, lebo si manžel uvedomil, že žil v rodine, kde vychovával dieťa, tak si našiel mladú s dieťaťom a pokračuje v tom, kde oni boli nastavení, našiel si náhradný program. Žalobkyňa 2 zostala sama, z firmy ju vyhodil, našla si zamestnanie. Jej život sa otočil takým štýlom, že je rada, keď má okolo seba ľudí, a to svojich rodičov a priateľov. Žalobkyni 2 je trápne rozprávať o vzťahu a láske k jej jedinej dcére a niekto to ide hodnotiť, že ona ide na nej zarábať, ale ona nič neurobila, išla po hlavnej ceste a zmenila život im ako rodičom aj starým rodičom. Dcére dávali všetko, čo mohli, finančne bola nich závislá. S dcérou bola v kontakte 24 hodín denne, žili v spoločnej domácnosti až do jej smrti. Pred udalosťou mali spoločnú firmu s manželom, bola na poste, riadila Nemcov a Talianov v obchodných záležitostiach. Po nehode jej najprv obvodná lekárka predpísala Xanax a keď sa začal vzťah rozpadáť, vyhľadala psychiatricku, ktorá jej odporučila liečbu u nich, ale to odmietla. Keby si v budúcnosti chcela napr. zobrať deti do opateru, mala by to v zázname a nemohla by sa nikam posunúť. Keď poisťovňa uzatvára zmluvu, v prípade, že kamionista spôsobí smrť, poisťovňa to má vykryť. Žalobkyňa 2 nebudem polemizovať o hodnote ľudského života, či je to 300.000 alebo 10.000 za hodnotu ľudského života 19-ročnej. Ľudský život sa nedá ohodnotiť. Žalobkyňa 2 sa zdži, dá aj miliardy, len aby jej vrátili naspäť jej život. Po nehode bola žalobkyňa v 2. rade PN, nepamätá si presne odkedy dokedy. Po tej nehode riešila zuby a zobrali jej maternicu. V súvislosti s tou tragickou udalosťou PN z psychických dôvodov nemala. Keby chcela využívať tento systém, tak áno, ale s ohľadom na plány do budúcnosti nešla na PN. Po predmetnej nehode nepracovala 3 roky.

25. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na pojednávaní uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia zo dňa 3.9.2014 a žiada žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietnuť z dôvodu, že pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade v prípade náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Obč. zákonníka nie je daná, na vec sa vzťahujú ustanovenia Zákona o PZP, kde presne je uvedené, aké škody sú predmetom poisťného krytia v takomto prípade. V tomto zmysle nemajetková ujma nie je škodou, a preto za ňu žalovaný v 1. rade zodpovedať nemôže. Čo sa týka požadovanej výšky nároku obaja žalobcovia uviedli, že ide o akúsi spätne vykalkulovanú sumu nákladov spojených s opaterou o dieťa, čo základom pre posúdenie výšky nároku nemôže poslúžiť. Bez ohľadu na ostatné zákonné podmienky a okolnosti, všeobecná súdna prax pri obdobných prípadoch priznáva podstatne nižšie sumy a aj v tomto kontexte sa zdá uplatnený nárok nadnesený. Žalobu žiada zamietnuť a priznať žalovanému 1 nárok na náhradu trov konania.

26. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na poslednom pojednávaní doplnil, že trvá na tom, že náhrada nemajetkovej ujmy nespadá pod náhradu podľa Zákona o PZP. K výške žalobcami požadovaného nároku poukazuje na stanovisko Krajského súdu v Trnave, podľa ktorého má byť zachovaná zásada primeranosti a proporcionality. V obdobných prípadoch súdy priznávajú nárok omnoho nižší ako požadujú žalobcovia a ako rozhodol súd prvého stupňa. Pridržiava sa aj vznesenej námietky premlčania z dôvodu opatrnosti.

27. Právny zástupca žalovaného v 1. rade titulom záverečnej reči uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava doterajších prednesov a má za to, že nie sú splnené zákonné predpoklady k priznaniu požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanému 1. Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím z 30.4.2019 zaujal stanovisko, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcov podľa § 13 OZ voči žalovanému 1 je daný. Konajúci súd je viazaný názorom odvolacieho súdu. Vzhľadom na rozdielnu prax súdov za posledné roky z procesnej opatrnosti sú nútení poukázať na zásadné právne problémy spojené

s vecou. Opätovne poukazuje na to, že uplatnenie nároku v zmysle § 13 ods. 2 OZ logicky a systematicky nespadá po úpravu náhrady škody. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavuje satisfakciu, zadosťučinenie za traumu a nie náhradu škody. Je medzi tým zásadný rozdiel. Odlišnosť nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 OZ od škody podľa § 420 OZ potvrdzuje aj ustanovenie § 16 OZ, podľa ktorého kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení o zodpovednosti za škodu tohto zákona. V ustanovení § 16 OZ je určená jasne formulovaná hranica, ktorá explicitne pojem škoda a nemajetková ujma odlišuje. Podľa ust. § 4 ods. 2 Zákona o PZP má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody, pričom v predmetnom zákone náhradu nemajetkovej ujmy vôbec neuvádza. Ustanovenie § 4 ods. 2 Zákona o PZP je jednoznačné a žalovaný 1 má za to, že žiadnou interpretáciou ani eurkonformnou ani extenzívnou nepripúšťa, pretože sleduje logiku 6. časti OZ ohľadne náhrady škody. Poukazuje na stanovisko NS SR prezentované v uznesení vo veci 8Cdo/219/2016 z 15.5.2017, kde v rámci celkového posúdenia veci uviedol názor podľa súčasnej platnej úpravy možno nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, t.j. podľa § 11 a nasl. OZ, a teda povinnosť poisťovne na plnenie z PZP za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na právo na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 OZ. Vzhľadom na námietky sa k otázke výšky náhrady nemajetkovej ujmy nevyjadruje. Poukazuje na stanovisko krajského súdu v zrušujúcom uznesení, má byť zachovaný inštitút primeranosti a proporcionality. Z opatrnosti sa aj naďalej pridržiava vznesenej námietky premlčania. Žalobu žiada zamietnuť a žalobcov zaviazat' na náhradu trov konania.

28. Žalovaný v 2. rade na pojednávaní uviedol, že nesúhlasí so zaplatením sumy 350.000 Eur, lebo má zelenú kartu a má kamión poistený, platí si zelenú kartu aj v prípade, ak by sa takéto nešťastie stalo. Preto má to poistenie, aby bol v prípade aj takéhto nešťastia krytý. Čo sa týka obchodnej spoločnosti T. W. - žalovaného v 3. rade, tak žalovaný v 2. rade je jedným z dvoch spoločníkov a je jediným štatutárom, je vlastne aj jediný zamestnanec a má jeden kamión. Predmetný kamión po dopravnej nehode už nie je spôsobilý jazdy. Spoločnosť má ešte jeden kamión, ktorý používa druhý spoločník. Súhlasí so späťvzatím žaloby voči žalovanému v 4. rade.

29. Právny zástupca žalovaného v 2. a 3. rade na pojednávaní uviedol, že namieta výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy a má za to, že je daná pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade vzhľadom na európsku judikatúru. Súhlasí so zastavením konania voči žalovanému v 4. rade. Namieta výšku vzhľadom k okolnostiam, že podľa súčasnej praxe sa táto náhrada pohybuje v rozsahu od 10.000 do 50.000 eur. Právny zástupca vzniesol námietku premlčania z dôvodov, ktoré namieta žalovaný 1. Predmetný súdny spor má dve stránky - ľudskú a právnu. Z právnej stránky právny zástupca poukazuje na jeho doterajšie podania z ktorých vyplýva s poukazom na súčasnú judikatúru, že právne nezodpovedajú za nemajetkovú ujmu, nakoľko za nemajetkovú ujmu by mali zodpovedať poisťovne, t.j. v danom prípade žalovaný 1 a intervenient. Poukázali na predložené rozhodnutia a judikatúru Ústavného súdu, ktorá zaujala stanovisko, že za nemajetkovú ujmu by mala zodpovedať poisťovňa, jedná sa o poistnú udalosť. V dôsledku toho navrhuje žalobu proti žalovaným 2,3 zamietnuť a priznať im náhradu trov konania podľa úvahy súdu. Právny zástupca žalovaného v 3. rade na poslednom pojednávaní uviedol, že vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu je za to, že prvoinštančným súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume po 25.000 eur každému zo žalobcov je neprimerane vysoká.

30. Právny zástupca žalovaného v 3. rade titulom záverečnej reči uviedol, že naďalej zastáva názor aj vzhľadom na súčasnú judikatúru, že tak ako žalovaný 2, tak ani žalovaný 3 právne nezodpovedá za majetkovú ujmu, nakoľko za majetkovú ujmu by mali zodpovedať poisťovne, teda žalovaný 1 a intervenient. Poukázal na judikatúru ÚS, ktorú v konaní predložili, ktorá pojednáva problematiku zodpovednosti poisťovní v obdobnom prípade. Z uvedeného dôvodu má napriek právnomu názoru odvolacieho súdu za to, že žaloba voči žalovanému 3 je nedôvodná. V prípade, ak by súd bol toho názoru, že je tu daná pasívna legitímácia aj žalovaného 3 a zaviazá ho spolu so žalovaným 1 na úhradu nemajetkovej ujmy, poukazujú na to, že žalobcovia odôvodňujú svoju žalobu tým, že mala byť narušená celistvosť ich rodiny, že išlo o neoprávnený zásah do ich súkromia, že utrpeli citovú ujmu a bol narušený ich rodinný život. Taktiež uviedli, že smrťou dcéry žalobcovia stratili zmysel života, čo v konečnom dôsledku viedlo k rozvodu manželstva. V zmysle vykonaného dokazovania má žalovaný 3 za to, že žalobcovia neuniesli v tomto smere dôkazné bremeno. Z výsluchu žalobcov vyplýva, že neboli finančne odkázaní na svoju dcérku, úmrtím neutrpeli závažnú finančnú ujmu, ich rozpad manželstva nesúvisí s úmrtím dcéry, ale o nadviazaní iného pomeru žalobcu 1 s inou ženou. Poukazujú na spisový materiál

Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/80/2013, kde v prípravnom konaní bol vypočutý žalobca 1, ktorý na výsluchu dňa 7.1.2013 uviedol, že nesúhlasí s trestným stíhaním obvineného, lebo nechcel zabiť dcéru a podľa neho je chyba v dopravnom značení na úseku, kde došlo k dopravnej nehode. Z uvedeného výsluchu vyplýva, že na žalovaného 2 sa nehneval, nemal záujem, aby bol potrestaný, resp. aby mu bol uložený akýkoľvek trest. Aj táto skutočnosť svedčí o tom, že po nehode až tak nepociťoval stratu svojej dcéry tak ako uvádza v tomto konaní. Právny zástupca poukázal na list žalovaného 2 nachádzajúci sa v trestnom spise, kedy žalovaný 2 napísal žalobcovi 1 a jeho manželke, aby sa na jeho osobu nehnevali, odpustili mu a zároveň sa týmto listom za celé svoje konanie ospravedlnil. Tieto uvedené skutočnosti dosvedčujú, že zo strany žalovaného bola vyslovená úprimná satisfakcia so stratou dcéry žalobcov. Ak súd prizná ako finančné zadosťučinenie finančnú sumu, navrhuje, aby postupoval v zmysle ustálenej súdnej praxe a keďže sa jedná o voľnú úvahu súdu, aby určil výšku nepresahujúcu sumu 10.000 eur pre každého zo žalobcov 1, 2.

31. Právny zástupca intervenienta na pojednávaní uviedol, že má za to, že žalovaní a intervenient nemohli vstúpiť do osobnostných práv žalobcov a poukázal na rozhodnutie NS SR z 15.5.2017 sp. zn. 8Cdo/219/2016, v ktorom súd vyslovil, že nemajetková ujma nie je krytá z PZP. Uplatnenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považuje za neprimeranú, lebo táto sa pohybuje okolo 10.000 eur. Žalobcovia nárok v žalobe odôvodňujú tým, že trest uložený v trestnom konaní nemožno považovať za primerané zadosťučinenie. Rozhodovacia prax súdov takéto prípady rozhoduje zamietavo. To, že žalobcovia uložený v trestnom konaní nepovažujú za primerané zadosťučinenie, nemožno zakladať tým, že majú nárok na nemajetkovú ujmu. Právny zástupca intervenienta vzniesol námietku premlčania z dôvodov uvádzaných žalovaným 1. Pokiaľ ide o výšku uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy, výška uplatňovaných nárokov v tejto veci je 350.000 eur a prípad, na ktorý odkazuje žalobca, bola priznaná nemajetková ujma vo výške 40.000 eur. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa náhrada nemajetkovej ujmy v takýchto prípadoch pohybuje vo výške 5.000 do 15.000 eur. Právny zástupca poukázal na článok uvedený v biltene SAK, v ktorom je publikovaný článok s rozsiahlymi tabuľkami. Nestotožňuje sa s vyjadrením žalovaných 2,3 z 27.11.2017, ktorý sa odvoláva na platnú judikatúru NS SR a ÚS v otázke, či je žalovaný 1 pasívne vecne legitimovaný na náhradu škody v peniazoch. ÚS nebol oprávnený danú otázku rozoberať. V uznesení č. 666 z roku 2016 sa ÚS SR vyjadril, že daná nemajetková ujma by mala byť krytá, ale nedal návod ako vykladať kontra lege zákon o PZP, je taxatívne určené, čo je kryté zákonom o PZP, pričom extenzívny alebo eurokonformný výklad nemohlo používať takým spôsobom, aby bol popretý samotný obsah alebo litera zákona, nakoľko v Zákone o PZP sa jasne hovorí o škode a slovenský právny poriadok komplexne uvádza, že pojmy škoda a nemajetková ujma nemožno stotožňovať, nachádzajú sa v iných častiach Občianskeho zákonníka. Žalobca 1 vo výpovedi výšku nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, aké prostriedky investoval do dcéry za jej života, avšak z hľadiska obsahu by takýto nárok skôr pripomínal nárok na náhradu škody a nie nemajetkovú ujmu v peniazoch. Žalobu voči žalovanému 1 navrhuje ako nedôvodnú zamietnuť. Ústavný súd nebol oprávnený vykladať zákon, konkrétne § 4 ods. 2 Zákona o PZP, nakoľko zo žiadneho právneho predpisu táto právomoc ústavnému súdu neprislúcha, napriek tomuto uzneseniu z roku 2016, NS SR ako najvyšší súdny orgán všeobecného súdnictva pokračoval vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi rozhodnutím z 15.5.2017, teda po vydaní rozhodnutia ÚS a opätovne vyslovil, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nespadá pod rozsah poistenia PZP. Pokiaľ ide o výšku uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy, túto považuje za neprimeranú, žalobcovia si nemôžu nemajetkovú ujmu uplatňovať na základe toho, aké prostriedky vynaložili za života na starostlivosť o dcéru. Poukazuje na rozhodnutie KS v Nitre z 28.6.2017 vo veci 25Co/441/2016, kedy KS vyslovil, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže slúžiť ako satisfakcia za to, že žalobcovia sa nestotožňujú s trestom vinníka dopravnej nehody, ktorý mu bol uložený v trestnom konaní. Trest vymeraný žalovanému 2 za jeho konanie nemožno považovať za primerané zadosťučinenie, za zásah do osobnostných práv žalobcov, v zmysle tohto žiada žalobu voči žalovanému 1 zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Právny zástupca intervenienta na poslednom pojednávaní uviedol, že uplatňovaná ako i vtedy v konaní priznaná suma náhrady nemajetkovej ujmy je neprimeraná. Pri opätovnom výsluchu žalobcov môže byť ten skreslený vzhľadom na učené námietky zo strany žalovaných a intervenienta. Nakoľko však ide o názor krajského súdu, ten v plnom rozsahu rešpektujú.

32. Právny zástupca intervenienta titulom záverečnej reči uviedol, že napriek vznesenej námietke absencie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 1 považuje za potrebné zdôrazniť tú skutočnosť, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno pre preukázanie ním uplatňovanej výšky nemajetkovej ujmy. V tomto kontexte poukazuje na princíp proporcionality a primeranosti, kedy sa vyvíjajúca judikatúra pohybuje pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v rozpätí od 5 do 15.000 eur. Žalobcovia svoj nárok

nepreukázali tak, ako to predpokladá Občiansky zákonník, preto navrhuje žalobu voči žalovanému 1 zamietnuť v celom rozsahu a priznať žalovanému 1 a intervenientovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

33. Svedkyňa M. X. pri výsluchu uviedla, že žalobcovia sú jej dobrí rodinní známi, bola aj pri dopravnej nehode, je to celé zle, odvtedy to žalobcovia nezvládajú. Je to také ako keď stratia dieťa. So žalobcami sa svedkyňa pozná 17 rokov, pred dopravnou nehodou sa stretávali denno-denne, poznala aj dcéru žalobcov. Venovala sa plávaniu, bola výborná športovkyňa, milé dievča, prežívali spolu všetko, aj keď odchádzala do Ameriky. Zmaturovala, išla na VŠ, potom sa to stalo. Dcéra žalobcov mala priateľa. Vzťah medzi E. a jej rodičmi bol veľmi dobrý. Žalobcovia sa dcére venovali maximálne, otec s ňou chodil na plávanie, na tréningy, dali jej všetko, školy, mala normálnu výchovu. E. mala k svojim rodičom veľmi dobrý vzťah, mamu brala ako kamarátku, otca kamaráta. K dopravnej nehode svedkyňa uviedla, že žalobkyňa v 2. rade volala jej manželovi, že sa stala dopravná nehoda pri J., hneď sadli do auta, prišli tam, akurát odchádzala záchranná služba. Policajti riešili šoféra kamiónu, čakalo sa na prekladateľa a na súdnu lekárku a na pohrebné auto. Z nehody odchádzali okolo jednej ráno. V čase dopravnej nehody tam bol neskutočný krik, plač, otázky prečo, potom sa vybavoval pohreb. Žalobcovia to prežívali strašne ťažko, každý sa s tou bolesťou vyrovnával sám, prestali medzi sebou komunikovať, rozviedli sa. Dôvodom rozpadu manželstva bolo, že žalobcovia nezvládli celú tú situáciu. Svedkyňa si so žalobcami denno-denne telefonuje, raz do týždňa sa stretnú. Žalobcovia po dopravnej nehode vôbec neboli v kontakte s okolitým svetom, inými známymi, nechodili na kultúrne podujatia, im sa ako keby skončil život, Vianoce nemajú. Aj známych, čo majú im určite nepíšu SMS šťastný nový rok, všetko sa rozpadlo, ostali len tí najbližší a rodičia. Čo sa týka osláv, nechodia na žiadne. Žalobcovia podporovali dcéru v štúdiu na VŠ, mala priateľa, čakali na vnúča. Čakali, že skončí školu a možno sa bude ešte venovať športu.

34. Svedkyňa E. M. pri výsluchu uviedla, že k žalobcom má susedský a priateľský vzťah. To, čo žalobcovia zažili, teda stratu svojej jedinej dcéry, by nechcela dopriať nikomu. Trpeli strašne a myslí si, že aj doposiaľ. Bol to údel aj pre ňu, boli veľmi dobrí priatelia, ich dcéra bola ako jej dcéra, vyrastala spolu s jej dcérou. Poznajú sa 30 rokov. Po smrti ich dcéry boli úmory, boli tam prakticky každý deň, dosť ich to poznačilo, poznačilo to aj svedkyňu. Boli najlepšie priatelia a susedia. Bolo to pre všetkých, najmä pre nich veľmi ťažké, prežívali to veľmi zle. Je to ťažko vysvetľovať tomu, kto to nezažil. Bolo to neopísateľné. Po smrti nevedeli, ako sa majú oni medzi sebou správať. Následne sa doslova uzatvorili, nepoznali ani priateľov, známych, zostali uzavretí. Žalobkyňa v 2. rade to tak ťažko znášala, že si svedkyňa myslí, že si chcela až siahnuť na život, bolo to tak ťažké pre ňu. Žalobca v 1. rade si síce nechcel siahnuť na život, ale bolo to pre neho strašne deprimujúce. Ich ako dobrých susedov to tiež veľmi bolelo, bola to nečakaná rana pre každého. Tá bolesť sa nedá opísať. Dcéru žalobcov poznala od narodenia do smrti, bola ako jej druhá dcéra, vyrastala s jej dcérou, chodili spolu do škôlky a do školy. Bolo to veľmi dobré dievča, šikovné. Vedela, čo chce od života, chcela doštudovať VŠ, čo sa jej už nepodarilo. Dlhé roky chodila na plávanie, k čomu ju viedli rodičia. Starali sa o ňu, chceli, aby v živote niečo dosiahla. V plávaní mala veľmi dobré výsledky. Vzťah medzi E. a jej rodičmi bol veľmi dobrý vzťah. Každý rodič dá dieťaťu všetko, čo môže. Oni sa veľmi o to snažili, aby mala všetko, čo mohla mať. Žalobcovia poskytovali dcére starostlivosť aj finančne, tak ako každý rodič dáva dieťaťu lásku, tak aj oni jej dávali lásku a všetko čo mohli, čo sa dáva svojmu dieťaťu, keď chcú, aby niečo v živote mala. Dcéra v čase dopravnej nehody mala priateľa. O dopravnej nehode sa svedkyňa dozvedela po príchode domov z návštevy žalobcov, prišiel od nich zlý telefonát, že E. je mŕtva. Žalobcovia mali s dcérou veľké plány, chceli, aby dokončila VŠ a aby sa mala v živote dobre a dosiahla svoj cieľ. Určite mali oni svoj plán a aj ona. Dôvodom rozpadu manželstva žalobcov, bola smrť jedinej dcéry E..

35. Z rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013, právoplatného dňa 18.09.2013, vyplýva, že žalovaný v 2. rade sa uznáva za vinného, že dňa 10.12.2012 v čase približne o 19:57 hod. na ceste 1/61 na 66,16 km v úseku medzi obcami J. a A. viedol ako vodič nákladné motorové vozidlo značky T., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM s návesom značky X., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM, smerom od obce J. na mesto W., kde pred vchádzaním do križovatky cesty 1/61 a príjazdovej cesty od mesta Leopoldov v miernej pravotočivej zákrute prešiel s vozidlom do protismernej časti vozovky, v ktorom prednou časťou vozidla narazil do tam idúceho motorového vozidla značky Opel Tigra, evidenčné číslo R.-XXX U., ktoré v tom čase viedol ako vodič E. X., čím uvedeným konaním spôsobil E. X. ťažké zranenia ako početné povrchové poranenia na hlave, trupe i končatinách s krvácaním navonok, zlomeniny kostí dolných končatín a prerušenie väzivového spojenia medzi 1. a 2. stavcom krčnej chrbtice s pomliaždením miechy s následným rozvojom opuchu, ktoré zlyhaním riadiacich a

regulačných funkcií centrálnej nervovej sústavy bezprostredne viedlo k smrti E. X., pričom svojím konaním porušil ustanovenia § 9 ods. 1, § 137 ods. 2 písm. c/ Zákona č. 812009 Za. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, teda inému z neobľúbenej spôsobil smrt' a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania (porušením dôležitej povinnosti uloženej páchatelovi podľa zákona), čím spáchal prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. hl Trestného zákona. Za to sa odsudzuje: Podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu súd určuje skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. súd mu ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodených: H. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. č. XXX a spoločnosť I. zdravotná poisťovňa, a.s., 821 08 Bratislava, Bajkalská 29/A, IČO: 36284831 odkazuje s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

36. Zo spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Pc/1/2017 vyplýva, že žalobca ako navrhovateľ podal dňa 12.01.2017 na Okresný súd Piešťany návrh na rozvod manželstva, ktorý odôvodnil tým, že z manželstva sa narodila jedna dcéra, ktorá v roku 2012 tragicky zomrela, táto skutočnosť oboch manželov hlboko zasiahla a poznačila aj ich spolužitie. Z ich vzájomného vzťahu z manželkou sa postupne vytrácala citová náklonnosť a každý z nich si žil svoj vlastný život. Manželstvo bolo už len formálnym zväzkom, stav bol trvalý a nezvratný. Žalobkyňa v 2. rade k návrhu na rozvod manželstva uviedla, že ich manželstvo po tragickej nehode dcéry nadobudlo formálnu podobu a stratilo spoločenskú úlohu. Rozsudkom č.k. 6Pc/1/2017-29 zo dňa 11.05.2017, právoplatným dňa 12.06.2017, súd manželstvo žalobcov v 1. a 2. rade rozviedol.

37. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

38. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

39. Podľa § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie (1). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (2). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (3).

40. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 10.12.2012 (ďalej len "Zákon o PZP"), poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve, ods. 2 poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku, ods. 3 poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom uplatnené, preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom, ods. 4 poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak, ods. 5 ak

ide o škodu spôsobenú prevádzkou tuzemského motorového vozidla na území iného členského štátu, poškodenému sa poskytne poistné plnenie v rozsahu poistenia zodpovednosti podľa právnych predpisov členského štátu, na ktorého území bola škoda spôsobená, ak sa podľa tohto zákona alebo na základe poistnej zmluvy neposkytuje poistné plnenie v širšom rozsahu.

41. Podľa § 2 písm. e) Zákona o PZP poisťovateľom poisťovňa, poisťovňa z iného členského štátu alebo zahraničná poisťovňa, ktorá je oprávnená vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky na základe osobitného predpisu, e) poistníkom ten, kto uzavrel s poisťovateľom zmluvu o poistení zodpovednosti (ďalej len "poistná zmluva"), f) poisteným ten, na koho sa vzťahuje poistenie zodpovednosti, g) poškodeným ten, kto utrpel prevádzkou motorového vozidla škodu a má nárok na náhradu škody podľa tohto zákona, h) škodovou udalosťou skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom vzniku práv poškodeného na plnenie poisťovateľa alebo kancelárie, i) poistnou udalosťou vznik povinnosti poisťovateľa alebo kancelárie nahradiť vzniknutú škodu, j) prevádzkovateľom motorového vozidla fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom, m) zelenou kartou Medzinárodná karta automobilového poistenia, p) systémom zelenej karty súhrn vzťahov národných kancelárií poisťovateľov upravený Internými Pravidlami schválenými Valným zhromaždením Rady kancelárií.

42. Podľa § 15 ods. 1 Zákona o PZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať, ods. 2 na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

43. Citované ustanovenie zaviedlo s účinnosťou od 01.01.2002 všeobecný priamy nárok poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi zodpovednej osoby, preto v prípade škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla si poškodený môže vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi (poistenému) alebo voči poisťovateľovi alebo voči obidvom súčasne.

44. Podľa § 16 ods. 1 Zákona o PZP vodič cudzozemského motorového vozidla je povinný uzavrieť s kanceláriou zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou cudzozemského motorového vozidla na území Slovenskej republiky (ďalej len „hraničné poistenie“). Hraničné poistenie sa vzťahuje iba na škodové udalosti, ktoré vznikli na území Slovenskej republiky a na území iného členského štátu.

45. Podľa § 16 ods. 3 písm. a) Zákona o PZP povinnosť uzavrieť hraničné poistenie podľa odseku 1 sa považuje za splnenú, ak na dobu prevádzky motorového vozidla na území Slovenskej republiky sa vodič preukáže zelenou kartou platnou na území Slovenskej republiky.

46. Podľa § 24 ods. 2 písm. d) Zákona o PZP kancelária poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou cudzozemského motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba, ktorej zodpovednosť za túto škodu je poistená podľa § 16 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/XXXX/XXX/XXXXXXXXXX.html>>.

47. Podľa § 24 ods. 3 Zákona o PZP poškodený má právo uplatniť nárok na náhradu škody podľa odseku 2 proti kancelárii za rovnakých podmienok, za akých by mohol uplatniť nárok na náhradu škody proti poisťovateľovi podľa tohto zákona,

48. Podľa § 24 ods. 5 Zákona o PZP kancelária poskytuje poškodenému poistné plnenie podľa odseku 2 za rovnakých podmienok, za akých poskytuje poistné plnenie poisťovateľ podľa tohto zákona. Podmienky, za ktorých sa poskytuje poistné plnenie podľa odseku 2 písm. c), sa považujú za splnené, ak sa splnili voči poisťovateľovi, ktorý z dôvodu svojej platobnej neschopnosti nemôže škodu nahradiť.

49. Podľa § 822 Občianskeho zákonníka z poistenia zodpovednosti za škody má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti poistiteľ za neho nahradil podľa poistných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

50. Podľa § 823 Občianskeho zákonníka náhradu platí poistiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poistiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

51. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. Z.z. o cestnej premávke v znení k 10.12.2012 vodič je povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu; to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní.

52. Podľa § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. Z.z. o cestnej premávke v znení k 10.12.2012 porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti.

53. Podľa § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

54. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

55. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

56. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, ods. 2 najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

57. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

58. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

59. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

60. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky., ods. 2 rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

61. Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

62. Podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

63. Ako základné hodnoty osobnosti každej fyzickej osoby uvádza Občiansky zákonník v § 11 výslovne život, zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy. Ochrana súkromia zahŕňa právo na nerušený osobný život, duševný pokoj, nedotknuteľnosť života jednotlivca v kruhu jeho najbližších. Jednou z hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku, ktorej rešpektovanie musí občianske právo voči subjektom v rovnakom postavení zabezpečiť, je právo

na súkromie. Súčasťou súkromného života je nepochybne tiež rodinný život zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými a rešpektovanie súkromného, teda i rodinného života musí zahrňovať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby tak bolo možné okrem iného tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť.

64. Podľa ustanovenia článku 8 odseku I Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných práv a slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb., každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydla a korešpondencie. Z ustanovenia článku 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach publikovaného pod č 120/1976 Zb. vyplýva, že nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, rodiny, domova alebo korešpondencie a každý má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom.

65. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku zo 16. decembra 1992 vo veci Niemetz proti Nemecku uviedol, že „...nepovažuje za možné alebo potrebné pokúsiť sa o vyčerpávajúcu definíciu pojmu „súkromný život“. Mohlo by však byť príliš reštriktívne limitovať tento pojem „výsočným okruhom“, v ktorom môže jednotlivec žiť svoj vlastný osobný život, ako sa rozhodne, a úplne z tohto okruhu vylúčiť vonkajší svet neobsiahnutý v tomto okruhu. Rešpektovanie súkromného života musí tiež obsahovať do určitej miery právo zakladať a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľuďmi.“ Súčasťou práva na súkromie je právo na rodinný život. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku z 21. júna 1988 vo veci Berrhab proti Holandsku konštatoval : „Z pojmu rodina, na ktorom je založený článok 8, vyplýva, že dieťa narodené z takéhoto zväzku je ipso iure súčasťou tohto vzťahu. Z tohto dôvodu existuje od momentu narodenia dieťaťa a už vzhľadom na samotnú existenciu tejto skutočnosti medzi dieťaťom a jeho rodičmi zväzok rovnajúci sa „rodinnému životu“, dokonca aj vtedy, keď už rodičia neskôr spolu nežijú.“ Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách.

66. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno naplňovať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločensva (vzťahu) s blízkou osobou.

67. Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Jednotlivé prostriedky na ochranu osobnosti sú relatívne samostatné. Je možné ich použiť jednotlivo alebo kumulovane, taktiež v závislosti od intenzity protiprávneho zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby. Ktoré z týchto právnych prostriedkov príslušná fyzická osoba na ochranu svojej osobnosti uplatní, bude závislé v prvom rade na jej vôli ovplyvnenej predovšetkým intenzitou a povahou protiprávneho zásahu. Zákon výslovne pripúšťa možnosť podania návrhu na upustenie od neoprávnených zásahov (negatívna žaloba), výslovne prípustný je aj návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba) a návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba), ktorá nemá charakter peňažnej náhrady, teda nejde o majetkové plnenie, ale je výlučne prostriedkom morálneho, imateriálneho pôsobenia, so satisfakčnou povahou, najčastejšie vo forme ospravedlnenia. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká predovšetkým vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú: existencia ujmy, porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon, príčinná súvislosť medzi touto ujmov a protiprávnym konaním. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd vždy vychádzať - a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za akých došlo k

neoprávnenému zásahu. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa preto v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka stáva predmetom voľného uváženia súdu. Súd pritom musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

68. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný v 2. rade dňa 10.12.2012 v čase približne o 19:57 hod. na ceste 1/61 na 66,16 km v úseku medzi obcami J. a A. viedol ako vodič nákladné motorové vozidlo značky Volvo, evidenčné číslo ŠT-XXX-IM s návesom značky X., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM, smerom od obce J. na mesto W., kde pred vchádzaním do križovatky cesty 1/61 a príjazdovej cesty od mesta S. v miernej pravotočivej zákrute prešiel s vozidlom do protismernej časti vozovky, v ktorom prednou časťou vozidla narazil do tam idúceho motorového vozidla značky Opel Tigra, evidenčné číslo PN-XXX BM, ktoré v tom čase viedla ako vodička dcéra žalobcov E. X., čím uvedeným konaním spôsobil E. X. ťažké zranenia ako početné povrchové poranenia na hlave, trupe i končatinách s krvácaním navonok, zlomeniny kostí dolných končatín a prerušenie väzivového spojenia medzi 1. a 2. stavcom krčnej chrbtice s pomliaždením miechy s následným rozvojom opuchu, ktoré zlyhaním riadiacich a regulačných funkcií centrálnej nervovej sústavy bezprostredne viedlo k smrti E. X., pričom svojím konaním porušil ustanovenia § 9 ods. 1, § 137 ods. 2 písm. c/ Zákona č. 812009 Za. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, teda inému z neobľahosti spôsobil smrť a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania (porušením dôležitej povinnosti uloženej páchatelovi podľa zákona), čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. hl Trestného zákona. Za uvedený skutok bol žalovaný v 2. rade odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky a na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 4 roky. Súd poškodených odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Uvedené skutočnosti mal súd preukázané z rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013, právoplatného dňa 18.09.2013, ktorým je súd v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku viazaný. V konaní bolo nesporné, že vlastníkom nákladného motorového vozidla značky Volvo, evidenčné číslo ŠT-XXX-IM a návesu značky X., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM ku dňu dopravnej nehody bol žalovaný v rade 3. rade a že žalovaný v 3. rade mal uzavreté s právnym predchodcom intervenienta ako poisťovateľom povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn značky Volvo, evidenčné číslo ŠT-XXX-IM a návesu značky X., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM a že bol držiteľom zelenej karty, t.j. Medzinárodnej karty automobilového poistenia. Z výpovede žalovaného v 2. rade mal súd preukázané, že tento je spoločníkom, štatutárnym orgánom a jediným zamestnancom žalovaného v 3. rade.

69. Predmetom nároku žalobcov je nárok na zaplatenie žalobcovi 1. sumu 175.000 eur, žalobkyni 2. sumu 175.000 eur, z titulu nemajetkovej ujmy za zásah do práv na ochranu osobnosti spočívajúci v zásadnom a trvalom obmedzení ich súkromného a rodinného života, ku ktorému došlo neočakávaným a náhlým úmrtím dcéry žalobcov.

70. Žalovaní a intervenient namietali svoju pasívnu vecnú legitímáciu.

71. Pri riešení otázky, kto nesie zodpovednosť za zásah do osobných práv žalobcov podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. kto je pasívne legitímovaný, vzal súd do úvahy, že z hľadiska obsahu a účelu sú zodpovednostným vzťahom vzniknutým v dôsledku zásahu do osobnostných práv najbližšie zodpovednostné vzťahy, na ktoré dopadajú ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. V zodpovednostnom právnom vzťahu na jednej strane vystupuje ten, kto sa dopustil protiprávneho konania a na druhej strane ten, komu týmto protiprávnym konaním vznikla určitá ujma. Totožný je účel oboch inštitútov - zabezpečiť v čo najväčšej miere nahradenie vzniknutej škody. Žalovaný v 2. rade ako vodič motorového vozidla bol zamestnancom žalovaného v 3. rade, zároveň bol jeho spoločníkom a štatutárnym orgánom, čo mal súd preukázané z výsluchu žalovaného v 2. rade, ktoré skutkové tvrdenia neboli po jeho výsluchu sporné, k dopravnej nehode došlo v rámci plnenia pracovných povinností u žalovaného v 3. rade, pričom občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka postihujú samotnú túto právnickú osobu pri analogickom použití § 420 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka (por. rozsudok NS ČR 30 Cdo1627/2005). Ustanovenie § 420 ods. 2 obč. zák. dopadá na prípady, kedy konkrétnu činnosť, pri ktorej vznikla škoda, vykonáva právnická či fyzická osoba (podnikateľ) nie sama, ale prostredníctvom iných osôb, ktoré zamestnáva, alebo ich prácu k svojej činnosti využíva. Táto zodpovednosť právnickej či fyzickej osoby sa uplatní nielen v prípadoch, kedy škoda bola spôsobená ich zamestnancom, ale i vtedy, ak bola spôsobená inými osobami, ktoré

podnikateľský subjekt použil k svojej činnosti. Nie je preto podmienkou priamy právny (zmluvný) vzťah toho, kto škodu spôsobil, voči podnikateľovi. Tzv. osoba použitá k činnosti nevykonáva prácu vlastným menom na vlastné riziko, ale pre právnickou (fyzickú) osobu, podľa jej pokynov či príkazov, poprípade v jej záujme. Podstatné je, či konanie toho, kto škodu spôsobil, nepostrádalo miestny, časový a vecný vzťah k plnenou úlohou podnikateľa v rámci jeho činnosti, teda či nešlo o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem; rozhodujúci je vnútorný (účelový) vzťah konania, pri ktorom vznikla škoda, k činnosti podnikateľa, ktorú vykonáva. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil, nastáva len v prípade, že jeho konanie, ktorým bola škoda spôsobená, nespadá do rámca činnosti podnikateľa, pre ktorého prácu vykonal (tzv. exces) (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 1855/2012). Z uvedeného vyplýva, že žalovaný v 2. rade v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka za škodu spôsobenú pri tejto dopravnej nehode nezodpovedá, preto v konaní nie je pasívne vecne legitimovaný. Z tohto dôvodu súd žalobu voči žalovanému v 2. rade ako nedôvodnú zamietol.

72. Súd má za to, že pasívna legitimácia žalovaného v rade 3. rade ako prevádzkovateľa dopravy a vlastníka motorového vozidla zn. Volvo, evidenčné číslo ŠT-XXX-IM a návesu značky X., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM, ktorým v čase dopravnej nehody jazdil žalovaný v 2. rade, je daná v zmysle ustanovenia § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku sú udalosť vyvolaná osobitnou povahou dopraveného prostriedku, škoda a príčinná súvislosť medzi danou udalosťou a vznikom škody, ktoré predpoklady boli v konaní preukázané, keď dopravnou nehodou vyvolanou osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla zomrela dcéra žalobcov, v dôsledku čoho vznikla žalobcom nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do ich osobnostných práv, konkrétne do práva na súkromný a rodinný život. Vzhľadom na sprísnenú objektívnu povahu zodpovednosti sa na vznik zodpovednostného vzťahu nevyžaduje zavinenie. Prevádzkovateľ dopravy preto zásadne zodpovedá bez zreteľa na zavinenie. V prípade spôsobenia nemajetkovej ujmy na osobnostných právach tak ako v prípade škody (majetkovej) spôsobenej osobitnou prevádzkou zodpovedá prevádzkovateľ dopravy, ktorú zodpovednosť treba analogicky vyvodiť z § 853 a § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka.

73. Pasívna legitimácia žalovaného v 1. rade, ktorý má postavenie poistiteľa žalovaného v 3. rade (zodpovedného subjektu) a jeho povinnosť zaplatiť uvedenú náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, ods. 3 pís. a), § 24 ods. 2 písm. d), ods. 3, ods. 5 Zákona o PZP. V konaní bolo nesporné, že vlastníkom nákladného motorového vozidla značky Volvo, evidenčné číslo ŠT-XXX-IM a návesu značky X., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM ku dňu dopravnej nehody bol žalovaný v rade 3. rade, ktorý mal uzavreté s právnym predchodcom intervenienta ako poisťovateľom povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn. značky T., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM a návesu značky X., evidenčné číslo ŠT-XXX-IM a zároveň že bol držiteľom zelenej karty, t.j. Medzinárodnej karty automobilového poistenia, ktorá predstavuje medzinárodne uznávaný doklad o poistení zodpovednosti z prevádzky motorových vozidiel. Žalovaný v 2. rade ako vodič cudzozemského motorového vozidla sa pri dopravnej nehode preukázal zelenou kartou platnou na území Slovenskej republiky, preto nebol podľa § 16 ods. 3 písm. a) Zákona o PZP povinný uzavrieť hraničné poistenie a poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou tohto cudzozemského motorového vozidla poskytuje žalovaný v 1. rade.

74. Vo vzťahu k poisťovni ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu, a to vo výške (v tom rozsahu) v akom za škodu zodpovedá poistený škodca, pričom predpokladom vzniku povinnosti poistiteľa plniť, je preukázanie zodpovednosti poisteného za škodu, ktorá poškodenému vznikla. Z poistenia zodpovednosti má poistený právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa § 4 ods. 2 cit. zákona, t. j. uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody, o. i. škody na zdraví a nákladov pri usmrtení (§ 4 ods. 2 písm. a) cit. zákona).

75. Súd sa nestotožnil a argumentáciou žalovaného v 1. rade, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je krytá a nesúvisí s dojednaným povinným zmluvným poistením a teda neexistuje právny titul, na základe ktorého by mal žalovaný v 1. rade plniť žalobcom nemajetkovú ujmu v peniazoch, preto namietal nedostatok svojej pasívnej legitimácie pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V danom prípade súd dospel k záveru, že zásah do osobnostných práv žalobcov (do ich práva na súkromný a rodinný život) bol spôsobený pri dopravnej nehode, ktorú zavinil žalovaný v 2. rade, pri prevádzkovaní dopravy pre žalovaného v 3. rade. Žalovaný v 1. rade bol poisťovateľom jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Súd dospel k záveru, že žalovaný

v 1. rade je v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy pasívne vecne legitimovaný podľa § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, ods. 3 pís. a), § 24 ods. 2 písm. d), ods. 3, ods. 5 Zákona o PZP. Poistený má v zmysle týchto zákonných ustanovení z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, pričom poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi.

76. Pre posúdenie otázky pasívnej legitimácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda použitým v Zákone o PZP. Súd je toho názoru, že pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov. Účelom poistenia zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k uvedenému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Ak by mal platiť výklad pojmu škoda vychádzajúci z textu zákona č. 381/2001 Z. z. (gramatický výklad), resp. vychádzajúci z ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu, teda ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých nemala byť predmetom poistného krytia, mohlo by to znamenať značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu, ktoré by v individuálnych prípadoch mohlo viesť aj k ich finančnému bankrotu. Zároveň by to mohlo znamenať aj neistotu pozostalých v tom smere, či im prisúdená náhrada bude aj skutočne poskytnutá, resp. riziko, že pri insolventnosti zodpovedného subjektu nebude vymožitelná. Neprijateľnosť týchto dôsledkov vyžaduje extenzívnu interpretáciu pojmu škoda pre účely Zákona o PZP tak, že doň patrí aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých, a teda že aj táto náhrada je predmetom poistného krytia.

77. Napokon pri výklade pojmu škoda pre účely Zákona o PZP treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Predmetný zákon bol totiž výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené teraz platnou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa termíny „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“. Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú tak aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje majetkovú škodu aj nemajetkovú škodu (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora zo 6. mája 2010 vo veci C-63/09 Axel B. proti O. SA).

78. S použitím eurokomformného výkladu pojmov „náhrada škody na zdraví“ v § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 a § 15 ods. 1 Zákona o PZP a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody (ako poškodeným), za ktorú možno priznať náhradu peňažnou formou podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, preto podľa súdu spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti žalovaného 1 za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa citovaného zákona, a preto je aj daná pasívna legitimácia žalovaného 1 na náhradu tejto nemajetkovej ujmy.

79. Vnútroštátny orgán aplikácie práva sa má vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom, aby sa tak zabezpečil "reálny účinok" príslušnej smernice bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok. Súd členského štátu môže prostredníctvom eurokonformnej interpretácie vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami smernice. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 24. októbra 2013 (C-22/12) vo veci F., pod pojmom ujma na zdraví sa má rozumieť akákoľvek ujma, ak jej náhrada vyplýva na základe zodpovednosti poisteného za škodu z vnútroštátneho práva uplatniteľného

v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. Súdny dvor na základe týchto svojich úvah dospel k záveru, že medzi škody, ktoré sa musia z povinného zmluvného poistenia nahradiť v súlade s prvou, druhou a treťou smernicou, patrí aj nemajetková ujma, ak možno náhradu tejto ujmy požadovať podľa vnútroštátneho práva. Podľa výroku ktorého článok 3 ods. 1 Smernice Rady 72/166/EHS z 24.04.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej Smernice Rady č. 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/15/EHS z 11.05.2005 a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14.05.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať tak, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. V 56. bode rozsudku Súdny dvor konštatoval, že poškodené osoby pri svojom nároku sa opierajú o § 11 Občianskeho zákonníka, teda majú oporu vo vnútroštátnom práve. V 57. bode rozsudku sa uvádza, že tento záver nemôže spochybníť ani okolnosť predložená slovenskou vládou, podľa ktorej tieto paragrafy patria do tej časti českého i slovenského Občianskeho zákonníka, ktorá sa týka zásahov do ochrany osobnosti a ktorá je v zmysle týchto zákoníkov nezávislá od časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu v pravom zmysle slova. Citovaným rozsudkom Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že ak vnútroštátne právo umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej nehody požadovať náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy, náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným poistením motorového vozidla. Súdny dvor súčasne upozornil, že i keď nerozhoduje vnútroštátny spor, vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora, pričom týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

80. Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci Drozdovs C-277/12, smernica rady 72/166/EHS a smernica rady 84/5/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

81. Za stavu, že právo Slovenskej republiky (jeho ustanovenia § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka) umožňuje žalobcovi požadovať náhradu nemajetkovej ujmy, je teda dôvodný záver, že takáto náhrada nemajetkovej ujmy, musí byť likvidovaná z povinného zmluvného poistenia. Súd preto neuznal právnu argumentáciu žalovaného 1, že nie je pasívne legitimovaný v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku.

82. Súd poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v rozsudku č. 6MCdo/1/2016 zo dňa 31.07.2017, podľa ktorého pre posúdenie otázky pasívnej legitimácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda (použitým v Zákone o PZP). Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým (po blízkej osobe, usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla) z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k zodpovednostnému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Pri výklade pojmu škoda nie je možné vychádzať výlučne z gramatického výkladu, ale z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, nakoľko zodpovednostný zákon bol výsledkom transpozície smerníc EÚ a komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú aj nemajetkovú ujmu. Najvyšší súd zároveň poukázal na uznesenie ÚS III. ÚS 666/2016, podľa ktorého pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/381/>> Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavné

konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Najvyšší súd konštatoval, že takýto záver treba mimo akúkoľvek pochybnosť považovať i za obraznú vnútroštátnu bodku v diskusii na témy 1/ krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a 2/ tzv. pasívnej legitímácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pred všeobecnými súdmi.

83. Krajský súd v Trnave v uznesení č.k. 23Co/124/2018-321 zo dňa 30.04.2019 uviedol, že súd prvej inštancie správne konštatoval pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 1. rade. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného 1, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je krytá a nesúvisí s dojednaným povinným zmluvným poistením. Zásah do osobnostných práv žalobcov (do ich práva na súkromný a rodinný život) stratou najbližšieho človeka, dcéry v dôsledku čoho utrpeli psychickú ujmu, bol spôsobený prevádzkou motorového vozidla, na ktoré sa vzťahovalo povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu (v danom prípade intervenienta na strane žalovaného 1. Povinnosť krytia poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú tretím osobám motorovými vozidlami je zabezpečená a definovaná právnou úpravou Európskej únie (rozsudok SD C-22/12 Haasová, bod 39) a preto i v preskúmvanej veci je nutné riešiť spornú právnu otázku v súlade s komunitárnym právom (právná oblasť je harmonizovaná právom Európskej únie). Medzi škody, ktoré sa musia nahradiť v súlade s tzv. motorovými smernicami, patrí aj nemajetková ujma (rozsudok SD C-22/12, bod 50), ktorej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v danom spore (§ 11, § 13 OZ). Pod pojem ujma je treba zahrnúť akúkoľvek ujmu, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu (rozsudok SD C-22/12, bod 47), vzhľadom na odlišnosti medzi rôznymi jazykovými verziami článku 1 ods. 1 druhej smernice a článku 1 prvého odseku tretej smernice, ako aj cieľ chránený smernicami. S poukazom na uvedené vzhľadom na skutočnosť, že vnútroštátne právo umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej nehody požadovať náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy, náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným poistením motorového vozidla (SD Tlačové komuniké č. 144/13 z 24. októbra 2013). Žalobcovia sa preto dôvodne domáhali náhrady nemajetkovej ujmy i priamo voči žalovanému 1., ktorý má povinnosť nahradiť nemajetkovú (psychickú) ujmu spôsobenú zásahom do osobnostných práv žalobcov (do ich práva na súkromný a rodinný život) stratou najbližšieho človeka dcéry. Pre účely ZoPZP bolo potrebné pojem škoda vykladať eurokonformne, teda extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy, titulom občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov. Účelom poistenia zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k uvedenému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Gramatický (formalistický) výklad pojmu škoda, vychádzajúci z textu ZoPZP, resp. z ustanovení OZ o zodpovednosti za škodu, teda ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých nemala byť predmetom poistného krytia, znamenalo by to neprípustné značne disproporčné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu, ako i pozostalých v tom smere, či im prisúdená náhrada bude aj skutočne poskytnutá. V konečnom dôsledku odvolací súd poukazuje aj na stanovisko občianskoprávneho kolégia NS zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 8/2018: Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitímovaná. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016).

84. Rozhodnutia ESD C-22/12 vo veci F. a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 474/2016 (i rozhodnutia, na ktoré toto rozhodnutie odkazuje, t. j. III. ÚS 646/2015 a I. ÚS 206/2015), ako aj aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 1/2016, predstavujú ustálenú prax v riešení otázky pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Touto ustálenou

praxou bol zároveň prekonaný právny názor uvedený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a sp. zn. 3 Cdo 301/2012, na ktoré poukazoval intervenient.

85. Súd teda otázku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade posúdil v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, keď žalovaný v 1. rade ani intervenient nepreukázali dôvod na odchýlenie sa od nej v prejednávanej veci.

86. Súd sa ďalej zaoberal predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorými sú existencia ujmy, porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon a príčinná súvislosť medzi touto ujmomou a protiprávnym konaním.

87. Na základe zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej žalovaným v 2. rade došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov v 1. a 2. rade tak, že bola narušená celistvosť ich rodiny a bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie žalobcov v citovej oblasti je nenapraviteľné. V danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov tohto spoločenstva celkom neodčiniteľnou ujmomou, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny, takže primeraným zadosťučinením v danom prípade je i náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno naplňať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) sféra. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

88. V danej veci v dôsledku tragickej smrti dcéry žalobcov následkom dopravnej nehody došlo k nesmierne závažnej ujme, spočívajúcej v strate jedinej dcéry, čím sú žalobcovia do budúcnosti ochudobnení o rodinný život a táto spočívajúca aj v citovej strate, keď žalobcovia smrťou dcéry stratili jej lásku a radosť s ňou prežívanú. Zároveň utrpeli citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku zo smrti milovanej osoby. Uvedené mal súd preukázané z výsluchu žalobcov v 1. a 2. rade a svedkýň E. M. a M. X..

89. V danom prípade má súd za to, že nie je potrebné preukazovať, že došlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti žalobcov v spoločnosti, pretože to nie je obligatórnou podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pri zásahu do práva na ochranu osobnosti, spočívajúcom v narušení súkromného a rodinného života. Jediným predpokladom je, že primerané zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je nepostačujúce, následok spočívajúci v znížení vážnosti osoby v spoločnosti je v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvedený len príkladom a nevzťahuje sa na zásahy do súkromného alebo rodinného života fyzickej osoby. Neoprávnený zásah do práva na súkromie totiž nemusí vždy vyvolať zníženie vážnosti alebo dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby v spoločnosti. Porušenie práva na súkromie treba odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pri neoprávnenom zásahu do súkromného a rodinného života je existencia závažnej ujmy, teda takej, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za značnú. V danom prípade došlo protiprávnym konaním žalovaného v 2. rade, za ktoré bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Piešťany č.k. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013 k nezvratnému a závažnému následku spočívajúcemu v smrti dcéry žalobcov, keď títo prišli o možnosť zachovávať s ňou sociálne a citové väzby, utrpeli i citovú traumou. Citová, morálna a sociálna ujma žalobcov bola v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 2. rade svojim protiprávnym konaním spočívajúcim v nerešpektovaní zákona o pozemných komunikáciách zasiahol do osobnostných práv žalobcov, a to do ich práva na súkromný a rodinný život. Ide o tak závažný zásah do práva na ochranu ich osobnosti, že žiadna z morálnych

foriem zadosťučinenia nie je postačujúca, preto sú dané predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Je nepochybné, že ujmu, ktorá žalobcom vznikla, by na ich mieste každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú.

90. Určenie výšky peňažnej náhrady v prípade splnenia podmienok ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je predmetom voľnej úvahy súdu, zákon nestanovuje ani len rámcové čiastky pre odškodnenie. Súd pri svojom rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií uvedených v ustanovení § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, t. j. jednak zo závažnosti vzniknutej ujmy a jednak z okolností, za ktorých došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Určujúcimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadosťučinenia sú pritom atribút primeranosti a proporcionalita.

91. Pri posudzovaní závažnosti vzniknutej ujmy súd vychádzal z výsluchu žalobcov v 1. a 2. rade z ktorých mal preukázané, že žalobcovia mali s dcérou vybudovaný výnimočný vzťah, bola ich jediným dieťaťom, o ktoré sa niekoľko rokov snažili, od malička jej venovali veľmi veľa času, denne ju vozili na tréningy plávania a ako rodina trávili spolu veľa času. S dcérou precestovali mnoho krajín, umožnili jej študovať rok v USA. Ich dcéra sa však vrátila na Slovensko, k rodičom, s ktorými v čase dopravnej nehody bývala v spoločnej domácnosti. Dcéra študovala na vysokej škole a žalobcovia sa tešili, že v budúcnosti budú mať vnúčatá. Žalobcovia mali s dcérou veľmi blízky vzťah, dobre si rozumeli. Uvedené pri výsluchu potvrdili aj svedkyne E. M. a M. X.. Žalobcovia Z výsluchu žalobcov mal súd ďalej preukázané, že smrťou dcéry sa ich rodinný život zmenil, žalobcovia stratili zmysel života. Žalobcovia nečakane prišli o svoje jediné dieťa, keď okrem E. iné dieťa nemali a dodnes ani nemajú. Zo spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Pc/1/2017 mal súd preukázané, že manželstvo žalobcov po smrti dcéry nadobudlo formálnu podobu, stratilo spoločenskú úlohu, smrť dcéry poznačila spolužitie manželov, citeľne to oslabilo ich citové väzby, vytratila sa medzi nimi citová náklonnosť, z manželstva sa stal formálny zväzok, manželstvo sa postupne rozpadlo a súd ich manželstvo rozviedol. Z výsluchu žalobcu v 1. rade mal súd preukázané, že po smrti dcéry boli medzi žalobcami neustále výčitky a hádky, ovplyvnilo to aj ich vzťah, chýbala im rodina. Z výsluchu žalobkyne v 2. rade mal súd preukázané, že dôvodom rozpadu manželstva boli hlavne hádky a spory medzi nimi, prehadzovali si tú vinu a stratu jeden na druhého, celý vzťah bol narušený a nemalo to význam umelo ho držať. Skutočnosť, že príčinou rozpadu manželstva bola smrť dcéry žalobcov potvrdili aj svedkyne E. M. a M. X.. K tvrdeniu žalovaného v 3. rade, že rozpad manželstva nesúvisí s úmrtím dcéry, ale s nadviazaním iného pomeru žalobcu 1 s inou ženou, súd uvádza, že žalovaný v 3. rade toto svoje tvrdenie nepreukázal, pričom táto skutočnosť nevyplývala ani zo spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Pc/1/2017 a ani z výsluchu žalobcov v 1. a 2. Rade, ani z výsluchu svedkýň. Smrť jedinej dcéry bola pre nich silným negatívnym zážitkom, šokom, utrpeli silnú citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva, dodnes túto stratu neprekonali a stratili zmysel svojho života. V konaní nebolo sporné ani to, že žalobcovia neboli hmotne závislí na svojej dcére, práve naopak, dcéru finančne podporovali, nakoľko študovala na vysokej škole. Ku dňu dopravnej nehody však žili v spoločnej domácnosti a boli plne fungujúcou rodinou.

92. Z výsluchu žalobcu v 1. rade mal súd preukázané, že po smrti dcéry pre neho nastal koniec sveta, mal nechúť do života, psychicky bol na dne a riešil to alkoholom. Odbornú pomoc nevyhľadal. Dusil to v sebe, obmedzil všetky kontakty, aj susedov. Žalobca v 1. rade nemal záujem pracovať, ďalej nevykonával svoju prácu, živnosť nezrušil, len prestal robiť, vyrába náhrobné doplnky na cintoríny. Po nehode v marci začali tlaky, že sa musia pozviechať, tak začal pomaly robiť a robí stále. Po nehode začal mať problémy so srdcom, riešil to s kardiológom. Žalobca v 1. rade chcel mať vnúčatá a užívať si ich, už ich mať nebude.

93. Z výsluchu žalobkyne v 2. rade mal súd preukázané, že jej vzťah k dcére bol ako k jedinej dcére, bol výnimočný. Smrťou dcéry sa všetko sa jej zrútilo. Už v živote sa jej nemôže stať nič horšie ako prísť o vlastnú dcéru. Po dopravnej nehode prešla žalobkyňa fázami, najprv šok, potom odmietanie, potom nejaké vyrovnanie, zmierenie. Žalobkyňa v 2. rade nevedela, že človek môže padnúť až do takých depresí a stratiť budúcnosť a predstavu o ďalšom živote. V živote sa s tým nezmieri, učí sa s tým žiť. Hneď po nehode do pohrebu, resp. dva dni po pohrebe má žalobkyňa v 2. rade okno, mala nasadené lieky. Obvodná lekárka jej predpísala antidepresíva C., psychiatricka jej odporučila liečbu u nich, ale žalobkyňa ju odmietla. Žalobkyňa v 2. rade mala výčitky, malo to dominový efekt, s manželom sa rozviedli, takže nemá ani rodinu. Manžel si zobral spoločnú firmu, musela si nájsť nové zamestnanie. Po predmetnej nehode nepracovala 3 roky. Žalobkyňa mala 50 rokov a nemá nič,

nemá dcéru, nemá budúcnosť, čo sa týka vnúčat. Fungovali ako rodina, budúcnosť so svojou dcérou si žalobkyňa predstavovala tak, že budú mať vnúčatá a keď budú starší, budú mať niekoho, kto s nimi pôjde k doktorovi, kto sa o nich postará. Stalo to pred Vianocami, keď rodiny zasadať k stolu a oni tam budú sedieť do konca života sami. Predtým mali partiu, chodili von, zasmiali sa, potom sa uzavreli, nič ju nebavilo, nechcela nikoho vidieť, po nehode sa im kamaráti začali vyhýbať, lebo nevedeli, čo sa spýtať. Z výsluchu žalobkyne v 2. rade mal súd napokon preukázané, že žalobkyňa v 2. rade zostala sama, žalobca v 1. rade si našiel partnerku s dieťaťom.

94. Z výsluchu svedkyne M. X. mal súd preukázané, že žalobcovia niesli smrť dcéry veľmi ťažko, každý sa s tou bolesťou vyrovnával sám, prestali medzi sebou komunikovať, vôbec neboli v kontakte s okolitým svetom, inými známymi, nechodili na kultúrne podujatia, im sa ako keby skončil život, nemajú ani Vianoce. Z výsluchu svedkyne E. M. mal súd preukázané, smrťou dcéry žalobcovia strašne trpeli, bolo to pre nich veľmi ťažké, prežívali to veľmi zle, nevedeli ako sa majú oni medzi sebou správať. Následne sa doslova uzatvorili, nepoznali ani priateľov, známych, zostali uzavretí. Žalobkyňa v 2. rade to tak ťažko znášala, že si svedkyňa myslí, že si chcela až siahnúť na život, bolo to tak ťažké pre ňu.

95. Žalobca v 1. rade pri výsluchu vysvetlil, že v liste, ktorý žalobcovia zaslali na prokuratúru, uviedli, že vodičovi odpustili a nech mu aj Pán Boh odpustí. List napísali preto, lebo sú vedení duchovne a keď zničil život im, zničil by ho však aj sebe, keby ho zavreli na 10 rokov, preto by mal zarábať a starať sa o rodinu. Z uvedeného nevyplýva tvrdenie žalovaného v 3. rade, že žalobca 1 nepociťoval stratu svojej dcéry tak, ako to opisoval na pojednávaní.

96. Nemajetková ujma je kategóriou čisto subjektívnou, ktorú je možné preukázať iba so značnými obtiažami, a preto vo svojej podstate súd neposudzuje formu a rozsah odškodnenia podľa toho ako sa poškodený cítil, ale či mal vzhľadom na všetky okolnosti dôvod cítiť sa byť na nehmotných hodnotách poškodený. Ide o psychickú kategóriu, ktorej hĺbka a rozsah sú ako rozhodné skutočnosti náročne preukázateľné. Aj preto by tiež bolo nadbytočné zisťovať ich prostredníctvom výsluchu účastníka (uznesenie NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3007/2010 z 31.8.2011). Tieto úvahy v konečnom dôsledku v právnej praxi vyústili do záveru, že vznik nemajetkovej ujmy nie je potrebné dokazovať v situáciách, kedy je zjavné, že by rovnakú ujmu utrpela akákoľvek osoba, ktorá by bola danou skutočnosťou postihnutá a šlo by teda o notoriu, ktorú dokazovať netreba (rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 zo dňa 15.3.2012). Vo vzťahu k takejto objektívnej spôsobilosti smrti človeka postihnúť nemajetkové hodnoty najbližších osôb sa v aplikačnej praxi ustálilo, že smrť najbližších osôb, najmä však manžela, detí, rodičov a súrodencov vždy negatívne a závažne ovplyvňuje rodinný a súkromný život pozostalých, a nakoľko je táto strata neodčiniteľná, primeraným prostriedkom obrany proti takémuto neoprávnenému zásahu je relatívna satisfakcia (rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2951/2004 zo dňa 15.7.2005).

97. Objektívne vzaté strata dieťaťa vždy negatívne ovplyvňuje osobný život rodiča a výrazne zasahuje do jeho súkromného a rodinného života. Dopad smrti dieťaťa pre rodiča je najintenzívnejší v prípadoch, keď spolu žili v bezproblémovom rodinnom zväzku v spoločnej domácnosti, strata dieťaťa takmer na práhu jeho dospelosti, kedy je už jeho fyzický vývoj takmer ukončený a sú zrejmé tiež jasné kontúry jeho osobnosti, kedy má dieťa najvšestrannejšie záujmy, profiluje sa jeho miesto v rodine a v spoločnosti, a kedy obrazne povedané sa začínajú rodičom vracaať plody ich starostlivosti, je pre rodiča snáď najťažší (rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/537/2016 zo dňa 13.06.2018).

98. Z výsluchu žalobcov a svedkýň bolo preukázané, že v danom prípade došlo v dôsledku neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcov k násilnému pretrhnutiu rodinných a citových väzieb, vyplývajúcich predovšetkým z intenzity vzťahu žalobcov so zomrelou dcérou. Táto intenzita bola daná tým, že išlo o jedinú dcéru žalobcov, ktorá s nimi žila v spoločnej domácnosti. Žalobcovia s dcérou tvorili plne fungujúcu rodinu, s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. Okrem psychickej bolesti, sú žalobcovia zasiahnutí stratou osoby, ktorá by sa o nich starala a v budúcnosti. Pri určení výšky peňažnej náhrady súd predovšetkým prihliadal na nenapraviteľný následok, ktorý vznikol v dôsledku smrti dcéry žalobcov.

99. Súd ďalej pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy zohľadnil okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný v 2. rade zavinil dopravnú nehodu, bol právoplatne odsúdený za prečin usmrtienia a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá. Na strane žalovaného v 2. rade tak nešlo o úmyselný trestný čin, ale išlo o nedbanlivostný prečin úmrtia,

ktorý však spáchal závažnejším spôsobom konania (porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona). Dopravnú nehodu zaviniť výlučne žalovaný v 2. rade, v konaní nebolo tvrdené ani preukázané spoluzavinenie dcéry žalobcov. Zároveň súd zohľadnil aj postoj žalovaného v 2. rade voči žalobcom, keď žalovaný v 2. rade sa ospravedlnil žalobcom listom zo dňa 31.01.2013 (založený v trestnom spise) v ktorom žiadal, aby sa na jeho osobu nehnevali, odpustili mu a zároveň sa týmto dopisom za celé svoje konanie ospravedlnil.

100. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že smrťou dcéry došlo k veľmi závažnému neoprávnenému zásahu do práva na ochranu ich osobnosti, ktorý spočíva v obmedzení súkromného a rodinného života, kedy smrťou dcéry stratili navždy možnosť viesť s dcérou rodinný a súkromný život, pričom trauma rodičov zo smrti dieťaťa je neodstrániteľná. Táto udalosť zanechala v živote žalobcov trvalé následky, nezvratne zasiahla do ich života, čím sú obaja ochudobnení, pričom ide o nenapraviteľný stav a náprava následkov podľa § 13 ods. 1 OZ je nedostačujúca. Náhrada nemajetkovej ujmy nepredstavuje náhradu za život dcéry, nakoľko ľudský život nemožno oceniť peniazmi, ale slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy.

101. Následky smrti dcéry v živote žalobkyne v 2. rade súd posúdil ako závažnejšie ako u žalobcu v 1. rade, ktorý po smrti dcéry odbornú pomoc nevyhľadal, po rozpade manželstva si ponechal rodinnú firmu a našiel si partnerku s dieťaťom. Na rozdiel od neho žalobkyňa v 2. rade vyhľadala odbornú pomoc obvodného lekára a psychiatra, brala antidepresíva Xanax, tri roky nepracovala, po rozpade manželstva si musela hľadať novú prácu a doposiaľ žije sama, na čo súd prihliadol pri určení výšky nemajetkovej ujmy a žalovaným v 1. a 3. rade rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 20.000 eur a žalobkyňi v 2. rade sumu 25.000 eur, keď zároveň súd vychádzal z obdobných rozhodnutí súdov a takto určenú výšku nemajetkovej ujmy považoval za primeranú (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/264/2017, ktorým bola priznaná matke náhrada nemajetkovej ujmy 25.000 eur za smrť 23. ročnej dcéry zrazenej na priechode pre chodcov žijúcej spolu s matkou, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/479/2012 zo dňa 13.11.2013, ktorým bola priznaná otcovi náhrada nemajetkovej ujmy 25.000 eur za smrť 18. ročného syna zrazeného na diaľnici v strednej opitosti, rozsudok Krajského súdu v Poprade sp. zn. 17Co/212/2015, ktorým bola priznaná matke a otcovi náhrada nemajetkovej ujmy každému v sume 20.000 eur za smrť plnoletého syna zrazeného vodičom bez oprávnenia, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/176/2016, ktorým bola priznaná matke náhrada nemajetkovej ujmy 20.000 eur za smrť plnoletého syna pri náraze do stojaceho vozidla). Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcov ako nedôvodnú zamietol

102. Žalovaní tvrdili, že súdy priznávajú náhradu nemajetkovej ujmy v nižších sumách, ako priznal súd v tomto konaní, k čomu súd uvádza, že vyššie citované rozhodnutia uvedené súdom sú skutkovo najbližšie prejednávanej veci, pričom v súdnych rozhodnutiach, v ktorých súdy priznali nižšie sumy napr. od 16.500 eur do 15.500 eur (napr. rozsudok Krajského súdu v Poprade sp. zn. 10Co/5/2018, rozsudok Krajského súdu v Poprade sp. zn. 17Co/149/2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/165/2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/21/2018), boli zohľadnené skutočnosti ako spoluzavinenie plnoletého dieťaťa, ako aj to, že plnoleté dieťa nebývalo v spoločnej domácnosti s rodičmi a že sa nejednalo o smrť jediného dieťaťa, preto súd v prejednávanej veci priznal náhradu nemajetkovej ujmy po zohľadnení uvedených skutočností vo vyššej sume.

103. Takto určená výška nemajetkovej ujmy spĺňa požiadavku účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, keď v danom prípade nemajetková ujma nepredstavuje finančnú kompenzáciu straty dcéry, nakoľko stratu ľudského života nemožno vyjadriť peniazmi, avšak aspoň čiastočne môže zmierniť bolesť a útrapy žalobcov spôsobené smrťou dcéry a zároveň nebude nezneužitím tohto právneho prostriedku na neprípustné obohatenie sa žalobcov. Súdom priznaná nemajetková ujma rovnako spĺňa požiadavku proporcionality a nebude pôsobiť na žalovaných v 1. a 3. rade likvidačne.

104. Intervenient v konaní namietal, že žalobcovia si predmetný nárok uplatnili z dôvodu, že trest vymieraný žalovanému v 2. rade za jeho konanie nemožno považovať za primerané zadosťučinenie za zásah do osobnostných práva žalobcov a to práva na súkromie. Zo žaloby žalobcov ako aj z ich výsluchu však vyplýva, že toto nebol jediný dôvod uplatnenia tohto nároku na súde, ale svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnili aj z iných dôvodov, a to z dôvodu zmiernenia bolesti a útrap žalobcov spôsobených smrťou dcéry, z ktorého dôvodu súd priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy.

105. Žalovaný v 1. rade a intervenient žiadali žalobu žalobcu v 1. rade zamietnuť z dôvodu, že tento na pojednávaní uviedol, že požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je suma, ktorú do dcéry investovali počas jej života. Žalobcovia v žalobe však uviedli, že vyčíslenie nemajetkovej ujmy je len orientačné a ani prípadné nahradenie tejto ujmy finančnou kompenzáciou v požadovanej výške nemôže v žiadnom prípade zhojiť tú bolesť, ktorou žalobcovia trpia v dôsledku úmrtia svojej jedinej dcéry. Suma, ktorú žalobcovia uplatňujú z titulu nemajetkovej ujmy je výsledkom ich duševného a psychického stavu, vnútorných pocitov, pocitov bezmocnosti, ale nikdy v skutočnosti nenahradí stratu ich jedinej milovanej dcéry a nemajetková ujma nepredstavuje finančnú kompenzáciu straty dcéry, nakoľko stratu ľudského života nemožno vyjadriť peniazmi, avšak aspoň čiastočne môže zmierniť útrapy žalobcov spôsobené neoprávneným zásahom žalovaného v 2. rade do osobnostného práva žalobcov na ochranu súkromia. Z odôvodnenia žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobcovia sa domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nie náhrady škody, preto v žalobe neuviedli presný spôsob výpočtu požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď toto v prípade náhrady nemajetkovej ujmy je objektívne nemožné a je výlučne na úvahe súdu stanoviť jej výšku.

106. Poškodený má neobmedzený priamy nárok na plnenie voči poisťiteľovi a môže priamo od neho požadovať náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň si môže uplatňovať náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú prevádzkou motorového vozidla aj od poisteného. Môže svoj nárok uplatniť buď samostatne voči každému, alebo spoločne žiadať plnenie aj proti poisťiteľovi aj proti poistenému, pričom plnenie môže dostať len raz, preto poškodený má nárok na plnenie proti dvom subjektom, avšak z iného právneho dôvodu. Žalovaní potom majú postavenie samostatných spoločníkov, nevzniká medzi nimi solidarita a jedným rozhodnutím môže byť každý z nich zaviazaný na splnenie celého dlhu žalobcovi v 1. a 2. rade, avšak vo výroku rozhodnutia musí byť vymedzený ich vzájomný vzťah tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého.

107. Žalovanému v 1. rade a žalovanému v 3. rade súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 20.000 eur a žalobkyni v 2. rade sumu 25.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. V prípade plurality zodpovedných subjektov na náhradu nemajetkovej ujmy, ak poškodení mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči zodpovednému subjektu a na totožné plnenie súčasne nárok z iného dôvodu proti poisťovateľovi a proti prevádzkateľovi vozidla, nebolo možné uložiť žalovaným povinnosť solidárneho plnenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 499/2002, sp. zn. 25 Cdo 2464/2000).

108. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. V prejednávanej veci bolo preukázané, že neoprávneným konaním žalovaného v rade 2 bolo zasiahnuté do práva na súkromie a rodinný život žalobcov. Zásah do práv žalobcov nastal momentom smrti ich dcéry, t.j. dňa 10.12.2012, žalobcovia mohli svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 11.12.2012. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá skončila 11.12.2015. Žalobcovia podali žalobu na súde dňa 27.05.2014 a domáhali sa voči žalovaným v 1. až 3. rade zaplataenia spoločne a nerozdielne sumy 350.000 eur. Žalobcovia teda v žalobe žiadali, aby žalovaní v 1. až 3. rade boli zaviazaní plniť dlh spoločne a nerozdielne, pričom spôsob prijatia dlhu na strane žalobcov uvedený nebol, preto sa takto určené spoločné právo považuje bez ďalšieho za delené, keď žalobcovia mali od počiatku postavenie samostatných procesných spoločníkov. Následne podaním doručeným súdu dňa 07.11.2017 zmenili žalobcovia žalobu a žiadali uložiť žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 175.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného a zároveň žiadali uložiť žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 175.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Vzhľadom, na to, že žalobcovia zmenou žaloby upresnili len spôsob prijatia pohľadávky žalobcami a zmenili spôsob

zaviazania žalovaných na plnenie dlhu, pričom žalobcovia si zmenenou žalobou neuplatnili nový nárok ani nežiadali priznať viac, považoval súd vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaných za nedôvodnú.

109. Súd poukazuje na právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí v ktorom odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne posúdil aj námietku premlčania vznesenú žalovaným v 1. rade. V danom prípade žalobcovia upresnili len spôsob prijatia pohľadávky žalobcami, neuplatňovali si nárok na základe iných skutkových okolností, iným právnym titulom, preto hoci súd pripustil zmenu žaloby, plynutie premlčacej lehoty posúdil správne.

110. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

111. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

112. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

113. O náhrade trov konania žalobcov v 1. a 2. rade rozhodol súd podľa pomeru úspechu strán sporu tak, že žalobca v 1. rade a aj žalobkyňa v 2. rade, ktorí boli v konaní vo vzťahu k žalovaným v 1. a 3. rade úspešní, majú voči žalovaným v 1. rade a v 3. rade, nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalobcovia v 1. a 2. rade boli plne procesne úspešní, nakoľko mali úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto ich procesného úspechu, závisela výučne od úvahy súdu, ktorú žalobcovia nemohli nijako predvídať. Preto majú žalobcovia nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd zároveň poukazuje na § 10 ods. 8 zákona č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

114. Podľa § 155 ods. 1 CSP každý má právo konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie. Súd je povinný stranám zabezpečiť rovnaké možnosti uplatnenia ich práv. S prihliadnutím na povahu a okolnosti veci priberie súd tlmočníka. Podľa § 155 ods. 2 CSP trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát.

115. O náhrade trov konania štátu, ktoré štátu vznikli zaplatením odmeny súdnemu prekladateľovi za preklad písomností do jazyka macedónskeho pre žalovaného v 2. a 3. rade, rozhodol súd tak, že štátu sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko v zmysle § 155 ods. 2 CSP trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trnava.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.